

Молитви під час Великого посту

«Готуючи свої серця до Великодня».

www.kraynebo.com

Оригінальна версія видана пресвітеріанською церквою «Redeemer Church», Нью-Йорк, США.

Переклад українською мовою.
Усі права збережені © 2017 Видавництво «Крайнебо»

Версія 3 - 1 лютого 2017 р.

Молитви під час Великого посту

«Готуючи свої серця до Великодня».

Що таке Великий піст? Це найдовший піст у церковному календарі. Це час, коли ми очікуємо перемогу світла та життя Христа над темрявою гріха та смерті. Як сказав К. С. Льюїс: «Це особлива пора щастя та чуда, що заставляє нас глибоко задуматись».

Ми молимося, щоб ви відправилися у цю мандрівку разом з нами протягом сорока днів аж до Великодня. Це згадка про людську гріховність, а також в цю весняну пору, коли дні ставатимуть все довшими і яскравішими, це буде нагадуванням про величезну Божу благодать. Ми ретельно готуємося до важливих подій у житті, таких як весілля чи День народження, так само і Великий піст запрошує нас підготувати свої серця до спомину про смерть та воскресіння Ісуса.

Тиждень 1

День 1: Порох
День 2: Веселка
День 3: Темрява
День 4: Випробування
Неділя

Тиждень 2

День 5: Лев
День 6: Пасха в Єгипті
День 7: Молитва
День 8: Священик
День 9: Дім
День 10: Цар
Неділя

Тиждень 3

День 11: Син
День 12: Камінь
День 13: Презирство
День 14: Благання
День 15: Покинутий
День 16: Герой
Неділя

Тиждень 4

День 17: Ім'я
День 18: Обраний слуга
День 19: Слуга Ізраїля
День 20: Безгрішний слуга
День 21: Страждальний слуга
День 22: Вода
Неділя

Тиждень 5

День 23: Дух
День 24: Вітка
День 25: Добрий Пастир
День 26: Скарби народів
День 27: Прийдешній Цар
День 28: Сум
Неділя

Тиждень 6

День 29: Агнець
День 30: Піст
День 31: Прокажений
День 32: Перелюбниця
День 33: Покликання
День 34: Передбачення
Неділя

Тиждень 7

День 35: Помазання
День 36: Очищення
День 37: Змова
День 38: Омиття
День 39: Хрест
День 40: Гріб Господній

День 1: Порох

Буття 3:14-19

«І до змія сказав Господь Бог: За те, що зробив ти оце, то ти проклятіший над усю худобу, і над усю звірину польову! На своїм череві будеш плазувати, і порох ти їстимеш у всі дні свого життя.

І Я покладу ворожнечу між тобою й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту.

До жінки промовив: Помножуючи, помножу терпіння твої та болі вагітності твоєї. Ти в муках родитимеш діти, і до мужа твого пожадання твоє, а він буде панувати над тобою.

І до Адама сказав Він: За те, що ти послухав голосу жінки своєї та їв з того дерева, що Я наказав був тобі, говорячи: Від нього не їж, проклята через тебе земля! Ти в скорботі будеш їсти від неї всі дні свого життя.

Тернину й осот вона буде родити тобі, і ти будеш їсти траву польову.

У поті свого лиця ти їстимеш хліб, аж поки не вернешся в землю, бо з неї ти взятий. Бо ти порох, і до пороху вернешся».

Коли читаємо цей розділ книги Буття, то бачимо Бога, Який проклинає! Він рішуче засуджує непослух Адама та Єви та підступний обман змія. З кожним словом гніву та осуду відбувається зміна чудового Божого творіння. Адам, який був створений з пороху земного, повернеться у нього. Адам, з якого була створена Єва, тепер буде панувати над своєю дружиною. Змій, що «хитріший над усю звірину польову», тепер буде принизливо плазувати на череві та їстиме порох. У цьому розділі бачимо, що гріх вплинув на усе творіння.

Ці слова з Біблії спонукають нас переглянути свої гріхи. Бог не легковажить гріхом. Смерть прийшла на світ через гріх, а з нею і всякий смуток, страждання та відчай. Проте найбільше прокляття впаде на іншого чоловіка багато тисячоліть опісля. Як написав Павло у Посланні до Галатів 3:13: «Христос відкупив нас від прокляття Закону, ставши прокляттям за нас, бо написано: Проклятий усякий, хто висить на дереві». Ісус візьме на Себе прокляття, щоб відкупити людей.

Молитва

Дорогий Отче, я знаю, що Ти не можеш легковажити моїми гріхами, бо Ти є Святий Бог, Який любить справедливість і не дозволяє злу залишитися непокараним. Але я дякую Тобі за всю Твою мудрість і милосердя, через які Ти забрав від мене чесно заслужене прокляття і поклав його на Свого Сина. В Ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 2: Веселка

Буття 9:8-17

«І сказав Бог до Ноя та до синів його з ним, кажучи:

А Я, ось Свого заповіта укладаю Я з вами та з вашим потомством по вас.

І з кожною живою душею, що з вами: серед птаства, серед худоби, і серед усієї земної звірини з вами, від усіх, що виходять з ковчегу, до всієї земної звірини.

І Я укладу заповіта Свого з вами, і жодне тіло не буде вже знищене водою потопу, і більш не буде потопу, щоб землю нищити.

І Бог промовляє: Оце знак заповіту, що даю Я його поміж Мною та вами, і поміж кожною живою душею, що з вами, на вічні покоління:

Я веселку Свою дав у хмарі, і стане вона за знака заповіту між Мною та між землею.

І станеться, коли над землею Я хмару захмарю, то буде виднітися в хмарі веселка.

І згадаю про Свого заповіта, що між Мною й між вами, і між кожною живою душею в кожному тілі. І більш не буде вода для потопу, щоб вигубляти кожне тіло.

І буде веселка у хмарі, і побачу її, щоб пам'ятати про вічний заповіт між Богом і між кожною живою душею в кожному тілі, що воно на землі.

І сказав Бог до Ноя: Це знак заповіту, що Я встановив поміж Мною й поміж кожним тілом, що воно на землі».

Великий піст – це час глибоких роздумів про духовний стан людей. Людське життя крихке – з порохи ми створені та до порохи вернемося. Швидко ми дізнаємося, що людина за своєю суттю не просто слабка, а й гріховна. Більше того, у часи Ноя, людська розбещеність і насильство настільки розповсюдилися, що Бог зусмутився у серці Своему. Образ Всемогутнього Бога, Який пожалкував, що створив людину, чудово передає усю суть і потворність нашого гріха.

Однак, Біблія не лише говорить про загальну зіпсованість людей. Вона чітко промовляє про моє серце, мій гріх і смуток Всевишнього через прожите мною життя.

Але і в цьому мороку та в наслідках Божого гніву, бачимо проблеск надії. Ной зводить свої очі на сірі хмари і бачить різнобарвну веселку там, де зішлись сонце та буря. І в тих хмарах Бог відклав Свій гнів та пообіцяв людям мир.

Ця велика обіцянка полягає в тому, що яким би не був наш гріх, Бог не відверне Своє обличчя від нас, а зробить щось неймовірне – вилиє Свій гнів на Свого Єдиного Сина. І там, на хресті, де зустрінеться сонце Божої любові та буря Божого гніву, Ісус помре у темряві, щоб яскравість Божої слави та Його плану спасіння засяяли в наших серцях. І більше вже не буде смутку.

Молитва

Господи, допоможи нам розділяти Твій смуток та журбу за наш гріх. Під часу цього посту, дай нам сміливість чесно глянути у морок нашого гріха, щоб там побачити Твою незвичайну обітницю та благодать у Христі. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 3: Темрява

Буття 15:7-12, 17-21

«І промовив до нього: Я Господь, що вивів тебе з Уру халдейського, щоб дати тобі землю оцю, щоб став ти спадкоємець її.

І промовив Аврам: Господи, Господи, з чого я довідаюся, що буду спадкоємець її?

Він же промовив до нього: Візьми трилітнє теля, і трилітню козу, і трилітнього барана, і горлицю, і пташеня голубине.

І взяв він для Нього все те, і розсік його пополовині, і дав кожну частину його відповідно до другої, але птаства не розсік.

І літалося хиже птаство на трупи, та Аврам відганяв його.

Коли ж сонце схилялось на захід, то спав сон на Аврама. І ось спадає на нього жах темний, великий.

І сталося, коли зайшло сонце й була темрява, то ось появилася мов димуюча піч, та смолоскип огняний перейшов поміж тими кусками жертви.

І того дня склав Господь заповіта з Аврамом, говорячи: Потомству твоєму Я дав оцю землю від річки Єгипту аж до річки великої, до річки Ефрата: хенейнина, і кенізеянина, і кадмонейнина, і хіттеянина, і періздеянина, і рефаеянина, і амореянина, і ханаанейнина, і гіргашеянина, і евусеянина».

У 15 розділі книги Буття читаємо про найдивовижнішу, якщо не найжахливішу подію у житті Авраама.

Для кочівника обіцянка землі була захопливою, але водночас неймовірною. Тому не дивно, що Авраам відповідає на Божу обіцянку (7 вірш: «Я Господь, що вивів тебе з Уру халдейського, щоб дати тобі землю оцю, щоб став ти спадкоємець її») запитом про запевнення (8 вірш: «Господи, Господи, з чого я довідаюся, що буду спадкоємець її?»).

Дивовижним є не запит Авраама, а знак, який йому дає Бог.

Авраам приносить тварин, розсічених пополовині, та ставить їх перед Богом. Автор описує до деталей, що як зайшло сонце, то спав на Авраама «жах темний, великий». У густій темряві димуюча піч та вогняний смолоскип пройшли між кусками тварин, а завершується історія словами: «І того дня склав Господь заповіта з Аврамом». (Вірш 18).

Що відбувається?! У Стародавньому світі, коли сторони укладали завіт, то часто підкреслювали його через жертвоприношення чи іншу символічну форму покарання, яке мало впасти на сторону, що порушила б угоду. Це символізувало, що обидві сторони були готові поважати досягнуту домовленість навіть ціною власного життя; і у випадку недотримання – з ними буде те саме, що й з тваринами. У темряві Авраам побачив Бога (в образі димуючої печі та смолоскипа), Який пройшов повз куски тварин, але сам Авраам був осторонь!

Автори Євангелій зауважують, що коли помер Ісус, то землю вкрила темрява. У той момент бачимо, яку жертву приніс Бог, щоб виконати Свою обіцянку перед нами. Це нагадування, що Він спустився в могилу, щоб дати нам небеса, Він став чужинцем, щоб дати нам дім, та пережив темряву, щоб привести нас до світла. Це видіння заспокоювало страх Авраама у Бутті 15:1 («Не бійся, Авраме, Я бо твій щит».) Чи заспокоює це і вас?

Молитва

Отче, нагадуй мені, що через темряву, яку пережив Ісус, ти показав мені світло. Через відчуження Христа, ти пообіцяв мені домівку. Через могилу, яку пережив Ісус, ти дав мені небеса. Допоможи мені не боятися, бо Ти – мій щит і моя нагорода. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 4: Випробування

Буття 22:1-14

«І сталося після цих випадків, що Бог випробовував Авраама. І сказав Він до нього: Аврааме! А той відказав: Ось я!

І промовив Господь: Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісака, та й піди собі до краю Морія, і принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі.

І встав Авраам рано вранці, і свого осла осідлав; і взяв із собою двох слуг та Ісака, сина свого, і для цілопалення дров нарубав. І встав, і пішов він до місця, що про нього сказав йому Бог.

А третього дня Авраам звів очі свої, та й побачив те місце здалека.

І сказав Авраам своїм слугам: Сідайте собі тут з ослом, а я й хлопець підемо аж туди, і поклонимося, і повернемося до вас.

І взяв Авраам дрова для цілопалення, і поклав на Ісака, сина свого, і взяв в свою руку огонь та ножа, і пішли вони разом обоє.

І сказав Ісак до Авраама, свого батька, говорячи: Батьку мій! А той відказав: Ось я, сину мій! І промовив Ісак: Ось огонь та дрова, а де ж ягня на цілопалення?

І відказав Авраам: Бог нагледить ягня Собі на цілопалення, сину мій! І пішли вони разом обоє.

І вони прийшли до місця, що про нього сказав йому Бог. І збудував там Авраам жертівника, і дрова розклав, і зв'язав Ісака, сина свого, і поклав його на жертівника над дровами.

І простяг Авраам свою руку, і взяв ножа, щоб зарізати сина свого...

Та озвався до нього Ангел Господній із неба й сказав: Аврааме, Аврааме! А той відізвався: Ось я!

І Ангел промовив: Не витягай свої руки до хлопця, і нічого йому не чини, бо тепер Я довідався, що ти богобійний, і не пожалів для Мене сина свого, одинака свого.

А Авраам звів очі свої та й побачив, аж ось один баран зав'яз у гущавині своїми рогами. І пішов Авраам, і взяв барана, і приніс його на цілопалення замість сина свого.

І назвав Авраам ім'я місця того: Господь нагледить, що й сьогодні говорить: На горі Господь з'явиться».

Це один з найвідоміших та найскладніших уривків у Біблії. Про Авраама написано, що через нього «благословляться всі народи землі» (Буття 12:1-3). Все почалося із заклику Бога до Авраама покинути свій дім. І ось настав момент, коли Бог попросив неймовірну жертву від Авраама, щоб випробувати його віру, – його єдиного сина. Гострий біль цього моменту також посилюється фактом, що Авраам та його дружина Сара роками чекали на сповнення Божої обіцянки дати їм сина. Адже обіцянка Бога, що з роду Авраама постане цілий народ, здавалася неможливою, оскільки у них не було потомків.

Але тепер, коли Бог відповів на їхні молитви і дав їм сина, Бог попросив у Авраама щось, здавалося б, жорстоке і нелогічне. Як Бог побудує народ через жертву єдиного Авраамового спадкоємця? Як ця смерть дасть благословіння, обіцяні в 12 розділі книги Буття? Відповідь приходить, коли бачимо події, що відбулися в житті Ісуса.

Розмірковуючи про історію віри та жертви у світлі цієї пори, що веде нас до Страсного тижня, подумайте собі також про те, що саме ця історія є праобразом віри та жертви Ісуса. Слова Авраама, що Бог сам нагледить ягня (Буття 22:8) нагадує нам про Божий подарунок Агнця, Який стане Спасителем світу (Марка 10:45; Івана 1:29, 36). Бог привів баранця на горі Морія, що є прообразом Його жертви Свого Єдиного Сина, Ісуса Христа, – правдивого Агнця, без жодної вади, Який помер замість нас на хресті. Як Ісаак, Христос є ягня на заклання, але на відміну від Ісаака, Ісус навіть не розімкнув Свої вуста. Як Ісаак ніс дрова до вівтаря, так і Христос ніс Свій дерев'яний хрест (Івана 19:17). Прочитайте уривок з Біблії ще раз, розмірковуючи про Ісуса, Начальника та Виконавця нашої віри (до Євреїв 12:2).

Молитва

Святий Отче, я дякую і прославляю Тебе за те, що Ти послав Свого Єдиного Сина у світ. Дай мені очі, щоб бачити красу та досконалість Ісуса, непорочного Агнця, Який добровільно віддав Себе на жертву, щоб я міг отримати прощення та нове життя. У світлі Твоєї благодаті дай мені прожити життя, довіряючи Твоїй доброті та жертві за людей. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 5: Лев

Буття 49:8-12

«О Юдо, похвалять тебе твої браття! Рука твоя на шиї твоїх ворогів, сини батька твого тобі вклоняться.

Юда лев молодий! Ти, мій сину, вертаєшся з здобичі: прихилився він, поклався як лев й як левиця, зведе хто його?

Не відійметься берло від Юди, ані з його стегон законодавець, аж прийде Примиритель, що Йому буде послух народів.

Він прив'язує до винограду свого молодого осла, а до вибраної виноградини сина ослиці своєї. Він одягу свою буде прати в вині, а шату свою в виноградній крові!

Від вина він зробивсь мутноокий, а від молока білозубий».

На смертному одрі Яків пророкує про майбутнє своїх дванадцятьох синів, передбачаючи їхнє панування чи занепад, процвітання чи бідність. Для одних майбутнє буде повне жорстокості та страждання, а для інших майбутнє буде сповнене слави та перемоги.

Майбутнє Юди, четвертого з синів Якова, вирізнятиметься від інших. Він буде в пошані у своїх братів (8 вірш: «Похвалять тебе твої браття!») та отримає честь від усіх народів (10 вірш: «Йому буде послух народів».) Його правління буде тривалим (10 вірш: «Не відійметься берло від Юди».) та в достатку. Для кочівників вино було особливо цінним, бо виноградні лози вимагали особливого догляду. Але за правління Юди виноградників буде стільки, що можна буде прив'язати до лози осла без страху, що осел надломить лозу. Вина буде вдосталь, що можна буде в ньому прати одяг, не переймаючись тим, що воно вичерпається, та навіть пити аж поки очі не стануть кольору самого вина (11-12 вірші). Правління Юди буде справді славним, тому й не дивно, що самого Юду названо левом (9 вірш).

В 5 розділі книги *Об'явлення* Іван має видіння Лева Юди, що сидить на троні, однак цей образ зіставляється із заколеним Агнцем. Чому? Євангелія показують нам, що Ісус проявляє найбільшу силу через слабкість, Свою владу через служіння, а Своє суверенне царство через самопожертву. Іншими словами Ісус був заколений, бо він був Левом, а сидить на троні, бо є Агнцем. У час, коли ви розбиті, у болі чи труднощах, чи бачите, що Ісус Христос пережив страждання замість вас, щоб ви могли довіритися Його царюванню у вашому житті?

Молитва

Господи Ісусе, ми дивуємося, що Твоя влада – це не вияв сили, а служіння; не піднесення, а впокорення; не могутність, а жертва. Допоможи нам побачити, що ти був Левом, заколеним як ягня, щоб у своєму впокоренні я міг пережити Твоє піднесення. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 6: Пасха в Єгипті

Вихід 12:1-13

*«І сказав Господь до Мойсея й до Аарона в єгипетським краї, говорячи:
Оцей місяць для вас початок місяців. Він вам перший між місяцями року.
Скажіть усій ізраїльській громаді, говорячи: У десятий день цього місяця нехай візьмуть собі кожен ягня за домом батьків, ягня на дім.
А коли буде той дім замалий, щоб з'їсти ягня, то нехай візьме він і найближчий до його дому сусід його за числом душ. Кожен згідно з їдою своєю полічиться на те ягня.
Ягня у вас нехай буде без вади, самець, однорічне. Візьміть його з овечок та з кіз.
І нехай буде воно для вас пильноване аж до чотирнадцятого дня цього місяця. І заколе його цілий збір Ізраїлевої громади на смерканні.
І нехай візьмуть тієї крові, і нехай покроплять на обидва бокові одвірки, і на одвірок верхній у тих домах, що будуть їсти його в них.
І нехай їдять тієї ночі те м'ясо, спечене на огні, та опрісноки. Нехай їдять його на гірких травах.
Не їжте з нього сирового та вареного, звареного в воді, бо до їди тільки спечене на огні, голова його з голінками його та з нутром його.
І не лишайте з нього нічого до ранку, а полишене з нього до ранку спаліть на огні.
А їсти його будете так: стегна ваші підперезані, взуття ваше на ногах ваших, а палиця ваша в руці вашій, і будете ви їсти його в поспіху. Пасха це для Господа!
І перейду Я тієї ночі в єгипетським краї, і повбиваю в єгипетській землі кожного перворідного від людини аж до скотини. А над усіма єгипетськими богами вчиню Я суд. Я Господь!
І буде та кров вам знаком на тих домах, що там ви, і побачу ту кров, і обмину вас. І не буде між вами згубної порази, коли Я вбиватиму в єгипетським краї».*

Історія про Пасху в Єгипті, з якої ізраїльський народ починає вихід з Єгипту та рабства, є однією з центральних у Старому Завіті. Це промовиста історія для Божих людей. З одного боку вона нагадує нам, що якщо Бог не втрутиться і не покриє наших гріхів, то ми такі ж, як і решта людей: у бунті проти Бога, під Його судом та вироком. Це завжди буде частиною людської природи, без неї ми не зможемо жити у смиренності перед Богом та ближніми.

З іншого боку це нагадування, що найперше, чого Бог бажає від нас – це довіра. Він хоче, щоб ми довіряли, що Він милосердний і піклується про нас, і хоче спасти нас, а не засудити. Саме тому він став людиною в особі Ісуса. Бог хоче, щоб наше життя було сповнене вчинків послуху та виявляло довіру до Нього – чи це обмазування дверей кров'ю, чи приготування пасхальної вечері (як у випадку з ізраїльтянами), чи згадка про смерть Ісуса щоразу, коли приймаємо Причастя. Чи ваше життя сповнене такої смиренності та довіри? Якщо ні, то чому?

Молитва

Господи Ісусе, дай мені сильно відчутти потребу у Твоєму милосерді, щоб моє життя було сповнене смиренності, послуху та довіри Тобі. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 7: Молитва

1 Самуїла 2:1-10

*«І молилася Анна та й проказала:
Звеселилося Господом серце моє, мій ріг став
високим у Господі! Розкрилися уста мої на моїх
ворогів, бо радію з спасіння Твого!
Немає святого, подібного Господу, немає нікого,
крім Тебе, і скелі немає, як Бог наш!
Більше не говоріть зарозуміло, нехай з ваших
уст не виходить зухвальство, бо Господь Бог
знання, і Він уплянує вчинки!
Лук сильних поламаний, а немічні оперезалися
силою!
Наймаються ситі за хліб, а голодні
відпочивають, аж неплідна сімох породила, а
многодітна знесиліла.
Господь побиває й оживлює, до шеолу знижає й
підносить до неба.
Господь зубожує та збагачує, понижує Він та
звеличує.
Підіймає нужденного з пороку, підносить убогого
зо смітників, щоб посадити з вельможами й
престол слави їм дати на спадщину, бо Господні
основи землі, і на них Він поставив вселенну.
Він ноги святих Своїх стереже, нечестиві ж
погинуть у темряві, бо сильним не з сили стає
чоловік.
Господь хай поламани будуть Його
супротивники! У небі Господь заgrimить, і
розсудить Він кінці землі! І Він подасть силу
Своєму цареві, і рога повищить Свого
помазанця!».*

У цих десятих віршах знаходимо дві історії. Перша – історія Анни, безплідної жінки, яка бажала мати сина та змістовне життя і яка була визволена від свого гріха завдяки Божому милосердю. Друга – це історія народу Божого, який щороку здійснював паломництво до «Шіло, щоб вклонятися та приносити жертви Господу Саваоту». Ці дві історії переплітаються у 1 Самуїла, і посеред цього опису ми й бачимо так звану «Молитву Анни».

Напевно немає у нашому грішному світі більшого образу скорботи, ніж безплідна жінка (ще й у Стародавньому світі). Народити спадкоємця та забезпечити продовження роду в Ізраїлі було настільки важливим, що безпліддя описували не лише як фізичну ваду, але й як духовну та соціальну. Пройшли роки і Анна зрозуміла, що її журба стала гріхом, а її скорбота – «недугою» (1 Самуїла 1:11), тому в місті Шіло вона віддала в жертву Богові те, що сильно хотіла. Покаявшись, вона склала обітницю, що якщо народить сина, то присвятить його Господу, замість того, щоб нарешті розквитатися з людьми, які осуджували її. Незабаром вона зачала, а пізніше прийшла у храм зі своїм сином та віддала його на навчання до священика Ілія. Цього хлопчика звали Самуїл що став першим із великих старозавітних пророків.

Анна, як і багато батьків, вважала свою дитину безцінною. Та вона розуміла, що її роль у житті сина тимчасова. Коли Анна «раділа в Господі» усім своїм серцем та «знайшла силу в Ньому» (вірш 1), то зрозуміла, що є одна незмінна річ у світі (вірш 2) – за всім стоїть потужна сила Господа, а не людини (вірші 6-8). Анна раділа з цього і це знання зробило її вільною.

Молитва

Небесний Отче, хоч не всі ми бажаємо те, що й Анна, але ми всі страждаємо від того, що хочемо зробити тимчасові речі в житті вічними. Допоможи нам усвідомити і покаятися в наших гріхах та покласти нашу силу на Склею, на Твого Сина Ісуса Христа, в ім'я Якого молимося, амінь.

День 8: Священик

1 Самуїла 2:27-36

«І прийшов Божий чоловік до Ілія, та й сказав йому: Так сказав Господь: Чи ж Я справді не об'явився домові твого батька, як були вони в Єгипті, у фараоновім домі?

Я вибрав його Собі зо всіх Ізраїлевих племен за священика, щоб він входив до Мого жертівника, щоб кадив кадило, щоб носив ефода перед Моїм лицем. І дав Я домові твого батька всі жертви Ізраїлевих синів.

Чого ж ви берете під ноги Мою жертву та Мою жертву хлібну, що Я заповів для скинії? І ти вшанував синів своїх більш, як Мене, щоб ви потовстіли від найкращих частин усякого Ізраїлевого дару перед лицем Моїм.

Тому то слово Господа, Бога Ізраїлевого, таке: Говорячи, сказав Я: Дім твій та дім батька твого будуть ходити перед Моїм лицем аж навіки. А тепер слово Господнє: Не буде в Мене такого, бо Я шаную тих, хто шанує Мене, а ті, хто зневажає Мене, будуть зневажені!

Ось приходять дні, і Я відітну рамено твоє та рамено дому батька твого, щоб не було старого в домі твоєму.

І побачиш біду Мого мешкання, хоч у всьому Я добре чинив Ізраїлеві, і не буде старого в домі твоїм по всі дні.

Я не витну в тебе всіх від Мого жертівника, щоб вибрати очі твої, і щоб зробити біль душі твоїй, та звесь доріст твого дому повмирає в силі віку.

А оце тобі ознака, що прийде на обох синів твоїх, на Хофні та Пінхаса, обидва вони помруть одного дня.

А Я поставлю Собі священика вірного, він буде робити згідно з серцем Моїм та з Моєю душею. І Я збудую йому тривалий дім, і він буде ходити перед Моїм помазанцем по всі дні.

І станеться, кожен, хто полишиться в домі твоїм, прийде вклонятися йому за аґору срібла та за буханець хліба, і скаже: Долучи мене до одного з священицтв, щоб їсти кавалок хліба».

Чи хотіли б ви, щоб все зло зникло зі світу? З цього уривку (вірш 28) дізнаємося, що це була робота священиків: 1) «входити до жертівника» – вони ходили перед Богом від імені людей, щоб бути посередниками і клопотати про них; 2) «щоб кадити кадило» – що було релігійним обов'язком та ритуалом, який був приємний Богові (Левит 16:13); та 3) «носити ефода перед Моїм лицем», що дасть священикам та тим, хто давали поради людям, мудрість від Бога. У 29 вірші бачимо, що Ілієві сини, які завжди були священиками, тими, які мали дбати про людей, насправді «жиріли» і зловживали працею інших. Священики, які мали захищати людей, шкодили їм. Як Бог розправиться з цим злом?

Коли ми дивимося на своє життя та людей навколо нас, то часто ставимо собі таке ж питання. Як Бог знищить зло у світі? Це запитання стає ще болючішим, коли усвідомлюємо, що ми також докладаємося до зла у світі і причиняємо зло іншим. Ті люди, яких ми повинні любити і піклуватися про них, часто стають жертвами нашого егоїзму та нелюбові.

Написано, що Бог бачить цю несправедливість і Він повинен зупинити її (вірші 30-31) та покарати (вірш 34). Потрібно, щоб зло було знищене, але й необхідно, щоб хтось постав перед Богом і заступився за нас, бо ми також чинимо зло. Хто буде нашим посередником? У 35 вірші написано: «А Я поставлю Собі священика вірного, він буде робити згідно з серцем Моїм та з Моєю душею. І Я збудую йому тривалий дім, і він буде ходити перед Моїм помазанцем по всі дні». Єврейське слово «вірний» також означає «вічний», тобто його священство триватиме вічно, а слова «Мій помазанець по всі дні» означає «Цар» у цьому контексті. Хто є вірним та вічним священиком, Який також є і вічним Царем? Лише одна людина на світі – Ісус.

Молитва

Господи Ісусе, вічний небесний Царю та великий Первосвященику, Ти дав нам шлях звертатися до Тебе завжди, навіть коли ми винні) у своїх думках, словах та вчинках. Дай нам Своєї благодаті, яка зцілює, відновлює, веде, захищає та дає надію. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 9: Дім

2 Самуїла 7:1-5, 11-17

*«І сталося, коли цар осів у своєму домі, а Господь дав йому відпочинути від усіх ворогів його навколо,
то цар сказав до пророка Натана: Подивися, я сиджу в кедровому домі, а Божий ковчег знаходиться під завісою!
І сказав Натан до царя: Усе, що в серці твоїм, іди й зроби, бо Господь з тобою.
І сталося тієї ночі, і було Господнє слово до Натана, кажучи:
Іди й скажеш до раба Мого, до Давида: Так сказав Господь: Чи ти збудуєш Мені дім на Моє пробування?
“А від того дня, як Я настановив суддів над народом Моїм, Ізраїлем, то Я дав тобі мир від усіх ворогів твоїх. І Господь об'являє тобі, що Господь побудує тобі дім.*

*Коли виповняться твої дні, і ти ляжеш із своїми батьками, то Я поставлю по тобі насіння твоє, що вийде з утроби твоєї, і зміцню його царство. Він збудує дім для Ймення Мого, а Я зміцню престола його царства навіки.
Я буду йому за Батька, а він буде Мені за сина.
Коли він скривить дорогу свою, то Я покараю його людською палицею та поразками людських синів.
Та милість Моя не відхилиться від нього, як відхилив Я її від Саула, якого Я відкинув перед Тобою.
І буде певним твій дім та царство твоє аж навіки перед тобою. Престол твій буде міцно стояти аж навіки!
Як усі ці слова, як усе це видіння, так говорив Натан до Давида».*

Цар Давид нарешті засів у своєму кедровому домі, бажаючи побудувати дім для Божого Ковчега. Але Слово Господнє прийшло до Натана, кажучи, що замість того, щоб збудувати храм, Господь утвердить Дім Давида, з якого вийде Той, «Хто царюватиме вічно».

Звісно, Бог не просто обіцяє, що Він продовжить рід Давида. Він обіцяє, що Його Син народиться як нащадок Давида, Той, Хто візьме на Себе наші провини і недуги.

Як це у стилі Бога! Ми пропонуємо Йому якийсь грандіозний план, як прославимо Його, а Він змінює його на інший план, через який стає прославлений як цар і як посередник між Богом та людьми.

На щастя, Бог бачить наші серця та змінює наші плани, щоб вони стали більшими, ніж ми можемо собі уявити. Моліться, моліться і моліться безперестанку, а тоді будьте готовими до великих діл Бога.

Молитва

О Господи, Ти могутній і вірний. Нехай Твоя праведність та справедливість, незмірна любов та вірність йдуть перед нами. Дозволь нам ходити у світлі Твого лиця та возвеличувати Твоє ім'я весь день. Нагадуй нам про Твій завіт з Давидом, як Ти збудуєш Собі престол для усіх поколінь з дерева хреста. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 10: Цар

Псалом 109

*«Промовив Господь Господеві моєму: Сядь праворуч Мене, доки не
покладу Я Твоїх ворогів за підніжка ногам Твоїм!
Господь із Сіону пошле берло сили Своєї, пануй Ти поміж ворогами
Своїми!
Народ Твій готовий у день військового побору Твого, в оздобах святині із
лоня зірниці прилине для Тебе, немов та роса, Твоя молодість.
Поклявся Господь, і не буде жаліти: Ти священник навіки за чином
Мелхиседековим.
По правиці Твоїй розторощить Владика царів у день гніву Свого,
Він буде судити між народами, землю виповнить трупами, розторощить
Він голову в краї великім...
Буде пити з струмка на дорозі, тому то підійме Він голову!»*

Люди по-різному сприймають Ісуса. Дуже часто чуємо, що Його називають «добрим вчителем», або «прикладом для наслідування». Але цей уривок, який найбільше згадували у Новому Завіті, говорить нам про дві ролі Ісуса – священника та царя.

Цар у 109 псалмі володіє незрівнянною силою та міццю. Він сидить по правиці Бога на місці найвищої влади. Йому гарантована перемога над усіма Його ворогами, а Він панує над своїм народом так, що люди добровільно сліднують за Ним. Він розбиває царів, що противляться Йому та судить народи. Він піднесений і здобуває цілковиту перемогу над Своїми ворогами.

Коли Ісус воскрес із мертвих та вознісся на небо, Бог відновив Його первісне становище – по Свою правицю. Воскресіння Ісуса було як відновленням Його статусу, так і коронуванням як гідного Царя над творінням. Він переміг силу гріха та смерті і тепер царює як Цар. Це означає, що в Ісуса є уся влада та сила захистити нас від зла та гріха, а також, що Він заслуговує на нашу цілковиту вірність та присвяту.

Цей псалом також говорить нам, що Ісус є царем-священником. Священники приносили жертву та молилися за людей. Але Ісус є вічним священником чину Мелхиседека, який був найбільшим зі священників. Ісус віддав Себе як досконалу жертву за наш гріх і продовжує заступатися за нас. Він зодягає нас у святую одіж, щоб через Нього ми могли наблизитися до Бога.

Молитва

Отче, дякую Тобі, що Ти воскресив Ісуса з мертвих та поставив Його по Своїй правиці, понад усяке царство і владу, і володіння, і понад усяке ім'я не лише в цьому віці, але й в прийдешньому. Допоможи нам довіряти Йому щодня як нашому Священнику та Царю. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 11: Син

Псалом 2

*«Чого то племена бунтують, а народи задумують марне?
Земні царі повстають, і князі нараджуються разом на Господа та на Його помазанця:
Позиваймо ми їхні кайдани, і поскидаймо із себе їхні пута!
Але Той, Хто на небесах пробуває посміється, Владика їх висміє!
Він тоді в Своїм гніві промовить до них, і настрашить їх Він у Своїм пересерді:
Я ж помазав Свого Царя на Сіон, святу гору Свою.
Я хочу звістити постанову: Промовив до Мене Господь: Ти Мій Син, Я сьогодні Тебе породив.
Жадай Ти від Мене, і дам Я народи Тобі, як спадщину Твою, володіння ж Твоє аж по кінці землі!
Ти їх повбиваєш залізним жезлом, потовчеш їх, як посуд ганчарський...
А тепер помудрійте, царі, навчіться ви, судді землі:
Служіть Господеві зо страхом, і радійте з тремтінням!
Шануйте Сина, щоб Він не розгнівався, і щоб вам не загинути в дорозі, бо гнів Його незабаром запалиться. Блаженні усі, хто на Нього надіється!»*

Великий піст – це час покаяння та смиренності, час, коли нам треба подумати про наші гріхи та слабкість у світлі досконалості та величі Бога, нашого Царя. 2 псалом – це перший із «царських псалмів», де мовиться про Бога, як про великого Царя. Псалом починається із запитання, яке саме дає відповідь. Наш бунт та відкидання Бога призводить до того, що царі чинять спротив справжньому Царю. «Але Той, Хто на небесах пробуває посміється, а Сам посоромлений не буде.

Але Божя реакція – це не просто висміювання, а дія. Господь звертається до Свого Сина, справжнього і правдивого Царя, Який прийде і завершить усе, чого очікували від Давида і його родоvodu. Усе Його правління над фальшивими царями та народами називає дії бунтарів не лише нерозумними, а й небезпечними. Бачимо іронічний поетичний образ «гончаря» (Ісаї 45:9), який зітре їхні життя як розбиті горшки, щоб їх потоптали і щоб вони стали сміттям під ногами.

І хоч цей псалом повний осуду, бачимо в ньому також велику надію. Він вказує на правдивого Божого Сина, Який прийшов бути останнім праведним Царем. Він виконав Закон Свого Батька досконало, зруйнував ярмо гріха та зробив нас вільними. Через те, що Христос виконав Свою місію на землі, Він може з впевненістю сказати: «Дана Мені всяка влада, як на небі, так і на землі» (Матвія 28:18). Він Той, про Кого Писання говорить: «Він був сяєвом слави та образом істоти Його, тримав усе словом сили Своєї, учинив Собою очищення наших гріхів, і засів на правиці величності на висоті». (До Євреїв 1:3).

Молитва

Наш Царю та Отче, там, де Ти, – величність та досконалість. Дякуємо, що Ти дав Свого Сина, Який віддзеркалює Твою славу, заступається за нас та посилає нам Святого Духа, щоб привести нас до всієї правди. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 12: Камінь

Псалом 117:22-24

*«Камінь, що його будівничі відкинули, той
наріжним став каменем,
від Господа сталося це, і дивне воно в очах
наших!
Це день, що його створив Господь, радіймо та
тішмося в Нім!»*

У притчі про злочинних винарів, власник здає свій виноградник в оренду, а сам їде в далекі краї. Згодом посилає своїх слуг, щоб зібрати свою долю врожаю, але винарі побивають його слуг, а потім і вбивають. Зрештою власник посилає свого сина, кажучи: «Посоромляться мого сина» (Марка 12:6). Але він помиляється. Вони вбивають і його сина.

Ісус пояснив, що означає ця притча, словами 117 псалма: «Чи ви не читали в Писанні: Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем! Від Господа сталося це, і дивне воно в очах наших». (Марка 12:10-11, Матвія 21:42). Іншими словами, Бог – це власник виноградника. Винарі – це Його люди. Вони мали дати Йому плід свого життя через поклоніння та послух. Натомість вони відкинули Його пророків та посланців. Зрештою Він посилає Свого Сина, але вони відкидають і Його. У своєму бунті вони не шанують і не поважають Його як Божого Сина. А потім вбивають Його.

Однак Ісуса не побив натовп розлючених і навіжених злочинців. Його не прийняли згідно з Божим планом – «Господньою волею». Це «дивовижно в наших очах», бо смерть Христа поборолася саму смерть. Ми радіємо, бо Бог воскресив Ісуса з мертвих і зробив Його наріжним каменем спасіння для всіх, хто вірує. Тому у Ньому ми завжди житимемо і ніколи не помremo. (Івана 11:25-27).

Молитва

Господи, Ти все робиш згідно Своєї доброї волі. І хоча смерть Христа здається поразкою, ти утвердив Його, воскресивши з мертвих. Тому у Ньому співаємо: «Не помру, але житиму» (Псалом 117:17). Він є нашим спасінням, яке дивовижне в наших очах. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 13: Презирство

Псалом 68:2-13

*«Спаси мене, Боже, бо води вже аж до душі
підійшли!*

*Я загруз у глибокім багні, і нема на чім стати,
ввійшов я до водних глибин, і мене залила течія!
Я змучився в крику своїм, висохло горло моє, очі
мої затуманились від виглядання надії від Бога
мого!...*

*Тих, хто мене без причини ненавидить, стало
більш, як волосся на моїй голові, набралися сили
мої вороги, що безвинно мене переслідують,
чого не грабував, те вертаю!*

*Боже, Ти знаєш глупоту мою, а гріхи мої перед
Тобою не сховані!*

*Нехай через мене не матимуть стиду оті, хто
на Тебе надіється, Господи, Господи Саваоте;
нехай через мене не матимуть сорому ті, хто
шукає Тебе, Боже Ізраїлів,
бо я ради Тебе зневагу ношу, ганьба покрила
обличчя моє!...*

*Для братів своїх став я відчужений, і чужий для
синів своєї матері,
бо ревність до дому Твогого з'їдає мене, і
зневаги Твоїх зневажальників спадають на мене,
і постом я виплакав душу свою, а це сталося
мені на зневагу...*

*За одержу надів я верету, і за приказку став я для
них:*

*про мене балакають ті, хто в брамі сидить, і
пісні тих, хто п'янке попиває».*

Давид тоне у своїх проблемах (вірші 1-3). Він виливає свою душу у самотній агонії, відкинутий друзями, сім'єю (вірш 4) та переслідуваний своїми ворогами (вірш 8). Давид втрачає свою репутацію. Герой, чиє ім'я раніше прославляли на вулицях, тепер висміюється у шинках (вірш 12). Спаситель Ізраїля волає про спасіння, але не чує відповіді (вірш 3).

Біль, який ми відчуваємо, коли наше ім'я зазнає удару, є нестерпним. Немає значення з якої культури ми походимо, наше ім'я – це наше лице. Коли воно спаплюжене, то ми у небезпеці, що загрожує нашій особистості. Які у нас є спокуси, коли наша репутація під ударом? Чи ховаємо свої недоліки? Чи падаємо у відчай? Чи доводимо себе (та ближніх) до божевілля, намагаючись стати ідеальними? Давид, однак, поводить інакше.

Навіть у своєму горі, Давид не зосереджує думки на собі. Він не перебуває в полоні власної слави. Його ціль – дім Господній. Це полонить його (вірш 9). Чесно визнаючи свої провини, він молиться, щоб через нього не було знеславлене ім'я Бога Ізраїля, або тих, хто звертається до Нього (вірші 5-6). Давид молиться про це, покладаючи свою надію на незрівнянну любов свого справедливого та всезнаючого Бога (вірш 13).

Багато років після цього, Той, Кого називали Сином Давида, ввійшов в храм у Єрусалимі під час Пасхи, повиганявши звідти усіх торгашів та міняйлів. Тоді учні Його згадали, що написано: «Ревність до дому Твого з'їдає Мене!» (Івана 2:17). Цей конфлікт завершився, здавалося б, найбільшою втратою гідності. Творець Всесвіту принижений, прирівняний до ворогів, молився за Своїх ворогів, пропонуючи їм спасіння через Своє Велике Ім'я. В Ісусі ми успадковуємо вічне ім'я, яке ніколи не буде заплямоване.

Молитва

Господи Ісусе, Сину Давидів, Сину Божий, ми визнаємо Тобі, що забагато шукали своє ім'я на землі, і мало думали про ім'я, яке Ти нам дав. Ти, Чие ім'я понад усі імена, умалив Себе. Впокорив Ти Себе, взявши образ слуги, перетерпів єхидні насмішки тих, за кого Ти віддав Своє життя. Через це Ти написав Своє Ім'я на наших чолах та записав наші імена навечно у Книгу Життя. Дай нам мудрості та віри, щоб смиренно прийняти Твою славу. Навчи нас Духом Святим та Твоїм Словом зростати у Тобі та відображати Тебе у наших думках та вчинках. Бо Твоє є Царство, і Сила, і Слава,. амінь!

День 14: Благання

Псалом 109:21-31

*«А Ти Господи, Владико, зо мною зроби ради Ймення Свого, що добре Твоє милосердя, мене порятуй,
бо я вбогий та бідний, і зранене серце моє в моїм нутрі!...
Я ходжу, мов та тінь, коли хилиться день, немов сарана я відкинений!
Коліна мої знеслилися з посту, і вихудло тіло моє з недостачі оливи,
і я став для них за посміховище, коли бачать мене, головою своєю хитають...
Поможи мені, Господи, Боже мій, за Своїм милосердям спаси Ти мене!
І нехай вони знають, що Твоя це рука, що Ти, Господи, все це вчинив!
Нехай проклинають вони, Ти ж поблагослови! Вони повстають, та нехай засоромлені будуть, а раб Твій радітиме!
Хай зодягнуться ганьбою ті, хто мене обмовляє, і хай вони сором свій вдягнуть, як шату!
Я устами своїми хвалитиму голосно Господа, і між багатьма Його славити буду,
бо стоїть на правиці убогого Він для спасіння від тих, хто осуджує душу його!»*

У злому світі, псалмар благає Бога дати раду його лжемовцям. Таке благання («Хай зодягнуться ганьбою ті, хто мене обмовляє») може здатися дивним для тих, котрі не зазнали несправедливості війни, геноциду чи сексуального насильства. Але, як би там не було, ми обрали відповідати злом на зло. Але замість того, щоб почати карати несправедливість власноруч, псалмар возносить цю несправедливість до Господа. Він обирає дозволити справедливому і святому Богові Самому покарати злочинців, замість того, щоб вдатися до особистої помсти.

Якщо Бог лише прощав би і не був справедливим, то не було б до кого звернутися, коли нам чинять зло. Але Божа святість не може змиритися з несправедливістю. Це підбадьорює, але ми повинні пам'ятати, що самі є несправедливими. І якщо не знайдемо іншого шляху, щоб стати праведними, то нас також буде засуджено разом з тими, хто чинить несправедливість. Лише через те, що Христос уже заступився за нас, ми і псалмар можемо звертатися до Бога. Христос коли був на хресті, звернувся до Бога, то Бог відвернувся від Нього, бо на Ньому були гріхи всього людства. Сьогодні ж, ми можемо звернутися до Бога, бо Він дивиться на нас через образ безгрішного Христа, Який завжди заступається за нас.

Молитва

Боже, Отче наш, прославляємо Тебе за те, що Ти послав Христа омити наші несправедливі вчинки проти Тебе, щоб ми могли бути у мирі з Тобою, досконалому у Своїй святості. Ми дякуємо тобі, що Ти слухаєш наші прохання, коли нам чинять зло, і що Ти вислуховуєш нас у Своєму співчутті та милосерді. Допоможи нам просити допомоги в Тебе, замість того, щоб мститися власноруч. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 15: Покинутий

Псалом 21:2-12, 30-32

*«Боже мій, Боже мій, нащо мене Ти покинув?
Далекі слова мого зойку від спасіння мого!...
Мій Боже, взиваю я вдень, та Ти не озвешся, і
кличу вночі, і спокою немає мені!
Та Ти Святий, пробуваєш на хвалах Ізраїлевих!
На Тебе надіялись наші батьки, надіялися і Ти
визволив їх.
До Тебе взивали вони і спасені були, на Тебе
надіялися і не посоромились.
А я черв'як, а не чоловік, посміховище людське й
погорда в народі.
Всі, хто бачить мене, насміхаються з мене,
розкривають роти, головою хитають!
Покладався на Господа він, хай же рятує його,
нехай Той його визволить, він бо Його уподобав!
10. Бо з утроби Ти вивів мене, Ти безпечним
мене учинив був на персах матері моєї!
На Тебе з утроби я зданий, від утроби матері
моєї Ти мій Бог!
Не віддаляйся від мене, бо горе близьке, бо нема
мені помічника!
Будуть їсти й поклоняться всі багачі на землі,
перед обличчям Його на коліна попадають всі,
хто до пороку сходить і не може себе оживити!
Буде потомство служити Йому, й залічене буде
навіки у Господа.
Прийдуть і будуть звіщати Його правду
народові, який буде народжений, що Він це
вчинив!»*

21 псалом – це перший із псалмів, в якому описано чиїсь страждання. Це є відлунням того, що написав пророк Ісаїя про страждання Господа. Перший рядок, мабуть, відомий усім нам, адже саме його вигукнув Ісус, помираючи на хресті. Однак він був написаний Давидом, задовго до цього. Незважаючи на те, якими були страждання Давида, він таким чином і пророкував і про страждання Христа, заради відкуплення людей, тисячі років потому.

Ісус читав цей псалом не один раз під час поклоніння в храмі. Без сумніву, що і знав його напам'ять, бо згадав навіть тоді, коли висів на хресті.

Знаючи, яка доля Його чекає, Ісус міг прожити життя у страху та тремтінні. Натомість, як і Давид до Нього, Він тримався істини: Бог – Святий, Бог є Його Богом і був Йому вірним усе життя. На основі цієї істини Давид просить Бога наблизитися до нього. Ісус знав, що найбільше страждання, з яким Він стикнеться – це коли Бог відвернеться від Нього, щоб спасти Своїх людей.

Псалом завершується прославленням та нотою тріумфу: «...що Він це вчинив!» Ісус витерпів до кінця, поніс наші гріхи та викупив наше примирення з Богом. Пророчі слова псалма також підтверджуються у словах, де Давид говорить, що минулі покоління, як і прийдешні, пізнають, що Бог є Богом, що визволяє Своїх людей від страждання. Через те, що Бог покинув Ісуса (за нас!), ми можемо бути впевненими, що Він більше ніколи не покине нас, навіть якщо у нашому стражданні Бог здаватиметься далеким чи мовчазним.

Молитва

Благодатний Боже, прославляємо Тебе за те, що Ісус витерпів відвернення від Тебе, щоб нам ніколи не довелося відчувати це на собі. Зміцни нашу віру і розжени всілякі сумніви наші. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 16: Герой

Псалом 67: 8-19

«Боже, коли перед народом Своїм Ти виходив, коли йшов Ти пустинею, то тряслася земля, також капало небо було перед Богом, Сінай затремтів перед Богом, Богом Ізраїля! Дощ добродійний спускаєш Ти краплями, Боже, на спадок Свій перемучений міцно поставив його. У ньому сиділо Твоє многолюддя, у Своїй доброті все готуєш Ти бідному, Боже! Господь дає слово; провісниць велика многота: Царі військ утікають, утікають, пані ж дому розділює здобич. Коли ви спочиваєте між обійстями то крила голубки покриті сріблом, а пера її зеленкавістю золота. Коли Всемогутній царів розпорошував в Краї, то сніг Ти спускав на Цалмоні. Гора Божа Башанська гора, гора верхогір'я гора та Башанська. Верхогір'я, чого заздрісно дивитеся на ту гору, що Бог зажадав на мешкання Своє, і Господь буде мешкати там завжди? Колесниць Божих дві десятьтисячки, тисячі багатократні, Господь із Сінаю прибув до святині. Ти піднявся був на висоту, полонених набрав, узяв дари ради людини, і відступники мешкати будуть у Господа Бога також».

Цей псалом – це пісня прославлення сили Божої, що проявляється у спасінні. У цьому уривку бачимо три частини: 8-11 вірші описують силу Бога у звільненні ізраїльського народу з кайдан Єгипту. Тоді, у 12-15 віршах бачимо силу Бога, яка постійно рятує від навколишніх тогочасних ворогів. Зрештою, у 16-19 віршах бачимо радість, що сила Божа безперешкодно приведе Свій народ до Господньої гори.

Ці три події відображають життя християнина. Бог вивів нас із кайдан гріха та смерті, зберігає у нашій тогочасній мандрівці та пообіцяв безперешкодно привести нас додому. Як усе це можливо? Завдяки нашому Герою.

У псалмі 67:19 йдеться про Того, Хто вознісся на небо. Апостол Павло говорить, що цей уривок описує Ісуса Христа, зокрема Його перемогу через воскресіння з мертвих (до Ефесян 4:8).

У Посланні до Євреїв 12:2 нас закликають дивитися на Ісуса, Начальника й Виконавця віри. Іншими словами Ісус боровся у поєдинку з гріхом та смертю і переміг! Тепер ми можемо спочити у Ньому, знаючи, що та сама сила, яка воскресила Ісуса, перебуває і в нас (1 до Коринтян 6:14).

Чи хвилюєтеся ви у житті? Можливо, боїтеся майбутнього? Нехай істина цих віршів буде нагадуванням, що сила Божа присутня у вашому житті завдяки праці нашого Героя. Через Нього ми вийшли з рабства, збережені сьогодні і з Його благодаттю безпечно потрапимо додому.

Молитва

Небесний Отче, дякуємо тобі за силу, що присутня у нашому житті завдяки праці нашого Героя, Ісуса Христа. Дай нам сміливість та радість через Того, Хто вознісся на небо. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 17: Ім'я

Псалом 71: 12-19

«Бо визволить він бідаря, що голосить, та вбогого, що немає собі допомоги! Він змилюється над убогим та бідним, і спасе душу бідних, від кривди й насилля врятує їхню душу, їхня кров дорога буде в очах його! І буде він жити, і дасть йому з золота Шеви, і завжди молитися буде за нього, буде благословляти його кожен день! На землі буде збіжжя багато, на гірському верху зашумить, як Ливан, його плід, і народ зацвіте по містах, як трава на землі! Хай ім'я його буде навіки, хай росте, поки сонця, наймення його, нехай благословляються ним, будуть хвалити його всі народи! Благословен Господь Бог, Бог Ізраїлів, єдиний, що чуда вчиняє, і благословенне навіки Ім'я Його слави, і хай Його слава всю землю наповнить! Амінь і амінь!»

Під час коронації царя ізраїльського, євреї молилися словами 71 псалма. Цією молитвою люди не лише визнавали царя, але й висловлювали свої сподівання щодо його правління. Вважали, що через царя на людей зійде благословення Боже. Цар повинен стерегти Божі стандарти справедливості та праведності в державі. Звертатися до царя про допомогу у скруті не було марною справою. Напрочуд, це була надія на характер Бога, Який і помазав царя. Бог Ізраїля – це Бог Визволитель та Помічник безпомічним, тому таким має бути і цар. Молитви за довговічність царя виходили з надії, що цар виконає свою добру волю і захистить беззахисних, тому молитви за нього означали добробут для всіх.

З того часу минуло багато віків, проте жоден цар чи лідер так і не спромігся сповнити Божі стандарти правління. Сьогодні багато з нас втратили віру у наших лідерів, а інші витрачають багато часу, грошей та зусиль, щоб розрекламувати того чи іншого політика, немов Месію. Як послідовники Христа, ми повинні знати, що Бог дав нам Того, у Кому бідні, голодні та беззахисні можуть знайти прихисток. Ми знаємо, що Христос, наш Цар, не лише мовчки співчуває нашим бідам і горю, а й визволяє нас від них. Ми знаємо, що у Христі молитви за Його Царство будуть благословенням для всіх людей. Чи знаєте ви, що наш Цар піклується про нас та про всі наші потреби? Чи прикликали ви Його ім'я?

Молитва

Всемогутній Боже, прославляємо Тебе за те, що Твій Син є Царем, Якого ми бажаємо і потребуємо. Його милосердя більше за будь-що на світі. Допоможи нам довіряти і слухатися Тебе, як нашого праведного Царя. Хай буде Ім'я Твоє благословенне навіки. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 18: Обраний слуга

Ісаія 42: 1-9

«Оце Отрок Мій, що Я підпираю Його, Мій Обранець, що Його полюбила душа Моя. Я злив Свого Духа на Нього, і Він правосуддя народам подасть.

Він не буде кричати, і кликати не буде, і на вулицях чути не дасть Свого голосу.

Він очеретини надломленої не доломить, і гнота тліючого не погасить, буде суд видавати за правдою.

Не втомиться Він, і не знеможеться, поки присуду не покладе на землі, і будуть чекати Закона Його острови.

Говорить отак Бог, Господь, що створив небеса і їх розтягнув, що землю простяг та все те, що із неї виходить, що народові на ній Він дихання дає, і духа всім тим, хто ходить по ній.

Я, Господь, покликав Тебе в справедливості, і буду міцно тримати за руки Тебе, і Тебе берегтиму, і дам Я Тебе заповітом народові, за Світло поганам, щоб очі відкрити незрячим, щоб вивести в'язня з в'язниці, а з темниці тих мешканців темряви!

Я Господь, оце Ймення Моє, і іншому слави Своєї не дам, ні хвали Своєї божкам.

Речі давні прийшли ось, нові ж Я повім, дам почути вам про них, поки виростуть».

У попередніх розділах через пророка Ісаю Бог говорив такі слова людям: що хоча ми вклоняємося фальшивим ідолам і божкам, вони продовжують обманювати нас та заганяти в рабство. У цьому уривку обраний «слуга» Божий дасть справедливість і визволення з «в'язниці» (вірш 7). Це був урок для Ізраїля, але це також добрий урок і для нас сьогодні.

Природа ідолослужіння така, що ми поклоняємося і прославляємо те, що не заслуговує слави і служіння. Саме серце християнства говорить, що лише Ісус Христос є «Вибраним», Який найперше послужив нам, і тільки Він заслуговує усієї слави і поклоніння.

Як нам пізнати радість у Бозі, щоб відмовитися від ідолів у нашому житті та навернутися до правильного поклоніння? У 1-4 віршах написано, що йде Той, у Кому сам Бог отримує радість. Ісаія закликає народ побачити Господа через Його слугу, обраного Богом та з Божим Духом. Дивлячись на Господа, маємо змогу побачити ідолів у нашому серці, які є просто «порожнім звуком», а натомість воздати славу Господу, Який прийшов в тілі (Івана 1). Цей слуга знає, що ми слабкі та часто втрачаємо надію. Він говорить нам, що в Ньому є велика радість. Радійте в Ісусі та будьте вільними!

Молитва

Отче, Сину та Святий Духу, прославляємо Тебе, Твою працю незмірну, і те, що Ти допомагаєш нам позбутися ідолів, які приносять лише страждання у наше життя. Ми дякуємо Тобі за Твоє Слово, де бачимо Твою Славу. Радіємо у нашому Господі, Ісусі Христі, Який «звільняє полонених». В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 19: Слуга Ізраїля

Ісая 49:1-6

«Почуйте Мене, острови, і народи здалека, вважайте: Господь із утроби покликав Мене, Моє Ймення згадав з нутра неньки Моєї.

І Мої уста вчинив Він, як той гострий меч, заховав Мене в тіні Своєї руки, і Мене вчинив за добірну стрілу, в Своїм сагайдаці заховав Він Мене.

І до Мене прорік: Ти раб Мій, Ізраїлю, Яким Я прославлюсь!

І Я відповів: Надаремно трудивсь Я, на порожнечу й марноту зужив Свою силу: Справді ж з Господом право Моє, і нагорода Моя з Моїм Богом.

Тепер же промовив Господь, що Мене вформував Собі від живота за раба, щоб повернути Собі Якова, і щоб Ізраїль для Нього був зібраний. І був Я шанований в очах Господніх, а Мій Бог стався міццю Моєю.

І Він сказав: Того мало, щоб був Ти Мені за раба, щоб відновити племена Якова, щоб вернути врятованих Ізраїля, але Я вчиню Тебе світлом народів, щоб був Ти спасінням Моїм аж до краю землі!»

Звідки ми знаємо, що Бог є добрим? У 49 розділі своєї книги, Ісая пише листа усім народам (вірш 1: «острови, і народи здалека»). Євреї на той час перебували в засланні та прагнули повернутися додому, вони очікували спасіння. Ісая говорить, що слуга (вірш 3), який був приготований для цієї години, приведе людей додому, але не через військову міць, а через слова уст Своїх (вірш 2). Він принесе справжнє спасіння, а не просто фізичне звільнення.

У тексті ролі слуги та Ізраїля переплітаються. Хоч йдеться про чоловіка, він мав уособлювати всі риси, яких Ізраїль так і не набув. Читаючи цей текст, потрібно пам'ятати, що єврейський народ мав бути благословенням усім народам (Буття 12), – заповідь, яку євреї так ніколи і не сповнили. Хто ж тоді сповнить її? Це має бути досконала людина, Яка буде «світлом для світу» і Яка «прославить Бога».

Ми знаємо, що Бог добрий, бо Він зглянувся на нас, заблудлих людей, і Сам відновив наші стосунки з Ним (вірш 5). Як саме? Читаємо: «Спасіння моє аж до краю землі». Ісус є не лише засобом Божого Спасіння, а Він Сам є Спасінням – через Свою смерть та життя.

Молитва

Господи Ісусе, наш страждальний слуга та Відкупителью, Ти повернув нам стосунки з Богом, Ти є спасінням. Ти викупив нас Своїм життям, звільнивши нас від смерті. Дай нам серця із плоті, зігріті правдою Твоєї доброти, впевненості у Твоїй любові до нас через Твою смерть та воскресіння. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 20: Безгрішний слуга

Ісая 50:4-9

«Господь Бог Мені дав мову вправну, щоб уміти зміцнити словом змученого, Він щоранку пробуджує, збуджує вухо Мені, щоб слухати, мов учні.

Господь Бог відкрив вухо Мені, й Я не став неслухняним, назад не відступив.

Підставив Я спину Свою тим, хто б'є, а щоки Свої щипачам, обличчя Свого не сховав від ганьби й плювання.

Але Господь Бог допоможе Мені, тому не соромлюся Я, тому Я зробив був обличчя Своє, немов кремінь, і знаю, що не буду застиджений Я.

Близько Той, Хто Мене всправедливлює, хто ж стане зо Мною на прою? Станьмо разом, хто Мій супротивник? Хай до Мене підійде!

Отож, Господь Бог допоможе Мені, хто ж отой, що признає Мене винуватим? Вони всі розпадуться, немов та одежа, їх міль пожере!»

У цих віршах бачимо контраст між слухняним слугою Господа і тими, хто переслідує та знущається над Ним. Дивовижно, але слухняний слуга страждає заради тих, які Його б'ють, плюють на Нього та висміюють. Однак Він «зробив обличчя Своє наче кремінь» по дорозі страждань і «не буде засоромлений Він». Він знає, що Його страждання не марні, бо через них, Його народ буде викуплено.

Автори Нового Завіту впізнали у образі цього слуги – образ Ісуса Христа. Він «звернув обличчя Своє» до Єрусалиму, знаючи який біль чекає Його там (Луки 9:51). Його били, плювали на Нього та висміювали (Марка 15:19-20). Він страждав не через Свій гріх, а через наші гріхи. Він прожив Своє життя, не вчинивши жодного гріха, до самої смерті на хресті (до Филипп'ян 2:5-9).

Впродовж усього життя Ісус залишався безгрішним слугою (до Євреїв 12:2). Як Ісус зміг витерпіти таке ставлення та бути впевненим, що Він не буде посоромленим? Відповідь дуже проста: у радості. «Радість була перед Ним». Радість від того, що через Свої страждання, Його народ буде викуплений.

Перед нами зараз також велика радість. Звісно, що є біль та страждання у житті, але коли ми з'єднані з Христом через віру, то ніколи не будемо посоромлені! Візьмемо ж наш хрест та ходімо за Христом, безгрішним Слугою.

Молитва

Небесний Отче, дякуємо тобі за життя, смерть та воскресіння Ісуса, нашого безгрішного Слуги. Нехай ця добра новина дає нам сили у пошуку радості серед болю і страждання. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 21: Страждальний слуга

Ісаїя 53:1-6

«Хто нашій спасенній тій звістці повірив, і над ким відкривалось рамено Господнє?

Бо Він виріс перед Ним, мов галузка, і мов корінь з сухої землі, не мав Він принади й не мав пишноти; і ми Його бачили, та краси не було, щоб Його пожадати!

Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його...

Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразами й мучив...

А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!

Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошились кожен на власну дорогу, і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!»

Ісус у багато чому був надзвичайним. Але якщо судити за сучасними стандартами життя, то Він просто невдаха. Ісус був бідним, відкинутим і помер мученицькою та ганебною смертю. Коли інші шукали комфорту, влади та визнання, Він цього не шукав.

Навіть у Його зовнішності не було натяку, що Він створив і підтримує Всесвіт. У Нього не було особливої краси чи величності, через яку можна було би Йому позаздрити. Більше того, Його відкидали і ставилися з презирством. Він перетерпів побої, знущання, насмішки, страждання поза нашим розумінням. Попри все це Він був найправеднішою людиною, яка коли-небудь жила на світі.

Ісус пройшов крізь усе це, щоб нам не довелося терпіти. Він перетерпів сум і журбу, яку ми ніколи б не змогли винести. Він був покараний за гріхи, хоча Сам ніколи не вчинив гріха. Останній вірш говорить, що ми всі як вівці – нерозумні, безпорадні та кожен бажає звернути на свою дорогу. А Господь вилив на Ісуса всі наші гріхи. Хоча Він був багатим, заради нас Він став бідним, щоб через Його бідність ми могли стати багатими.

Молитва

Отче, дивуємося смиренності та співчуттю Твого Сина. Лише Його ранами нас оздоровлено. Оновлюй нас щоденно у радості нашого спасіння і допоможи нам жити у світлі очікування ще прекраснішого майбутнього. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 22: Вода

Ісая 55:1-7

«О, всі спрагнені, йдіть до води, а ви, що не маєте срібла, ідіть, купіть живности, й їжте! І йдіть, без срібла купіть живности, і без платні вина й молока!

Нащо будете важити срібло за те, що не хліб, і працю вашу за те, що не ситить? Послухайте пильно Мене, й споживайте добро, і нехай розкошує у наситі ваша душа!

Нахиліть своє вухо, й до Мене прийдіть, послухайте, й житиме ваша душа! І з Я вами складу заповіта навіки на незмінні Давидові милості. Отож, Його дав Я за свідка народам, за проводиря та владика народам. Тож покличеш народ, що не знаєш його, і той люд, що не знає тебе, і вони поспішаться до тебе, ради Господа, Бога твого, і ради Святого Ізраїлевого, що прославив тебе.

Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько!

Хай безбожний покине дорогу свою, а крутій свої задуми, і хай до Господа звернеться, і його Він помилує, і до нашого Бога, бо Він пробачає багато!»

У цих віршах Святий Бог волає через пророка Ісаю, закликаючи людей, на грані знищення, повернутися до джерела життя – живої води. З 2 та 3 віршів розуміємо, що жива вода – це Слово Боже. Нас закликають пити спрагло: читати слово, роздумувати над ним, радіти в ньому, приймати слово, як ніколи раніше. «Послухайте пильно» – каже Господь. Це слово рятує (вірш 3), змінює (вірш 7) і робить їх благословенням для всього світу (вірш 5). Їх закликають до спільноти з милосердним Богом (вірш 7). Однак вони відмовляються слухати Його (вірш 9).

Великий піст – це час визнання, що ми поводимося подібно, як і люди в часи пророка Ісаї. Часто нехтуємо Божим Словом, а зрештою і Самим Богом. Коли не читаємо Писання, то забуваємо смак Бога, який солодший за мед, що стікає з вулика (Псалом 19:10). Час Великого посту – це час побачити Христа, як самарянка біля криниці побачила Його – чистою водою, що втамовує спрагу наших душ. Це час, коли Бог запрошує нас прийти до джерела і спрагло пити живу воду. «Хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне» (Івана 4:14).

Молитва

Дорогий Боже, Ти кличеш нас у Своєму милосерді. Відкрий наші вуха, щоб чути Твій голос і навернутися до Тебе. Забери луску з наших очей та відкрий для нас диво Твого Слова. Твоя слава явлена там. Будь нашою радістю, нашим задоволенням. Пробуди в нас довіру до Тебе. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 23: Дух

Ісая 61:1-3

«Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев'язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в'язням відчинити в'язницю, щоб проголосити рік уподобання Господу, та день помсти для нашого Бога, щоб потішити всіх, хто в жалобі, щоб радість вчинити сіонським жалобникам, щоб замість попелу дати їм оздобу, оливу радости замість жалоби, одержати хвали замість темного духа! І будуть їх звати дубами праведности, саджанцями Господніми, щоб прославивсь Господь!»

В останньому уривку з книги пророка Ісаї ми зупинилися на надії про перетворення Духом. Господній Помазанець, про Якого також вже читали як про Царя і Слугу, Який прийшов сповістити добру новину для вбогих, розбитих серцем, полонених та ув'язнених. Цей Помазанець і Слуга, повний співчуття і Цар, який має силу здійснити це перетворення.

Важко читати цей уривок безсмуток, радості та надії. Наші серця радіють в надії, що наше страждання обернеться на красу, радість, хвалу, праведність та славу. Наше життя доволі відрізняється від життя євреїв того часу у розпорошенні, для яких і були написані ці слова, але вони також промовляють до наших сердець. Бачимо, що ми теж збіднілі, розбиті серцем, відчужені та ув'язнені цим світом. Ми шукаємо когось чи щось, щоб звільнитися від кайдан світу. Хто є цим Помазанцем, Який виведе і не покине нас?

Ісус починає Своє служіння саме цими словами зі Старого Завіту. Після завершення читання цих слів у храмі Він урочисто промовляє: «Сьогодні збулося Писання, яке ви почули!» (Луки 4:21). Коли ви відчуваєте себе самотніми і кволими, пам'ятайте, що надія перетворення наших сердець, записана пророком, була сповнена Ісусом Христом.

Молитва

Дорогий Боже, через Христа, Помазанця, Ти звершив те, що нам не під силу. Але у щоденному житті ми часто відвертаємся від Тебе, надіючись на будь-що, крім Тебе. Допоможи нам побачити повноту Того, що зробив Христос, щоб ми могли надіятися лише на Нього та насолоджуватися Його дивовижним зціленням, свободою та радістю, яку Він щедро нам дає. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 24: Вітка

Єремії 33:14-18

«Ось дні настають, говорить Господь, і Я виповню добре те слово, що Я провіщав про Ізраїлів дім і про дім Юдин: тими днями та часу того Я Давидові зрощу Пагінця справедливості, Він буде чинити на землі правосуддя та правду! Юда буде спасений в тих днях, а Єрусалим буде жити безпечно, і його будуть кликати так: Господь наша правда!

Бо так промовляє Господь: Нема переводу Давидовим мужам, що мають сидіти на троні дому Ізраїлевого, і нема переводу в Левитів священиків перед обличчям Моїм тому мужеві, що буде приносити цілопалення, і спалювати хлібну жертву, і приносити жертву всі дні!»

Легко піддатися хибним думкам, що Божа любов і піклування про нас залежить від того як успішно ми справляємося в християнському житті. Бо часом любимо когось більше, а когось менше, залежно від того чи подобається нам, як вони поведуться. На щастя, незважаючи на нашу непослідовність, Бог завжди є незмінним.

Через пророка Єремію Бог нагадує Своїм людям, що можуть розраховувати на Його обіцянки і що Він завжди готовий прийти на допомогу. Він обіцяє їм незмінність та вірність: «Нема переводу Давидовим мужам, що мають сидіти на троні дому Ізраїлевого, і нема переводу в Левитів священиків перед обличчям Моїм тому мужеві, що буде приносити цілопалення, і спалювати хлібну жертву, і приносити жертву всі дні!» (Вірші 17-18). Ісус є тим царем, Який сидить на троні і Який віддав Себе у жертву за нас раз і назавжди.

Ісус є праведною віткою. Він пропонує нам Свою праведність, через яку ми вже ніколи не будемо відкинуті Богом. Через це можемо віддати Богові наші невдачі та невір'я. Ісус не відвернеться від нас. Кожного дня можемо виявляти Йому наше покаяння і він прийме його. Можемо розраховувати, що Бог дасть нам можливість завжди починати все з нової сторінки через життя, смерть та воскресіння Ісуса. Нам потрібно починати кожен день з такого оновлення. Якщо прийдете до Бога за ним, то Бог буде вірним і дасть вам його.

Молитва

Господи Ісусе, дякуємо Тобі, що Твоє милосердя оновлює нас щоранку, а Твоя вірність – безмежна. Дай нам благодаті покаятися зараз в тих речах, які неприємні Тобі. Дякуємо Тобі, що Ти ніколи не кидаєш нас. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 25: Добрий Пастир

Єзекіїля 34:23-31

«І поставлю над ними одного пастиря, і він буде їх пасти, раба Мого Давида, він їх буде пасти, і він їм буде за пастиря!

А Я, Господь, буду їм Богом, а раб Мій Давид князем серед них. Я, Господь, це сказав!

І складу Я з ними заповіта миру, і прикінчу на землі злу звірину, і вони пробуватимуть в пустині безпечно, і будуть спати по лісах.

І вчиню їх та довкілля Мого взгир'я благословенням, і спущу дощ в його часі, будуть це дощі благословенні.

І польове дерево видасть свій плід, а земля видасть свій урожай, і будуть вони безпечні на своїй землі, і пізнають, що Я Господь, коли зламаю занози їхнього ярма, і врятую їх від руки тих, хто їх поневолив.

І не будуть уже вони за здобич для народів, і звірина земна не жертиме їх, і будуть вони сидіти безпечно, і не буде нікого, хто б їх настрашив.

І викохаю їм саджанця на славу, і не будуть вони вже забрані голодом із землі, і не понесуть уже ганьби народів.

І пізнають вони, що Я Господь, Бог їхній, з ними, а вони народ Мій, дім Ізраїлів, говорить Господь Бог.

А ви отара Моя, отара Мого випасу, ви люди, а Я Бог ваш, говорить Господь Бог».

Народ Божий часто постає у Біблії в образі отари овець. У попередніх розділах книги Єзекіїля тогочасних пастирів (царів Ізраїля) проганяють через їхнє зловживання владою (34:1-22). Пророк описує, що вони розстовстіли і збагатилися за рахунок власного народу, про який вони повинні були піклуватися. Через це Бог їх осудить. Уривок також дає нам надію, що Господь не лише врятує Своїх овець, але й поставить царя, як Давида, який пастиме овець і дасть їм вічний мир (вірш 25). Саме мир та спокій люди втратили через гріхи (Буття 3:15; 4:8). З того часу пророки, як ось Єзекііль, вказували на це (Ісаїя 9:6-7). Тут також бачимо образ Ісуса, Богом вибраного Пастиря-Царя на противагу знахабнілим і корумпованим царям з попереднього розділу.

Автори Євангелія говорять нам, що Ісус прийшов звістити добру новину вбогим, свободу в'язням та вздоровлення сліпим (Луки 4:18). Саме Ісус плаче над Єрусалимом, бо його мешканці не знають, де знайти мир (Лука 19:41). Саме Ісус кладе Своє життя за Своїх овець, щоб ми могли мати мир з Богом та одне з одним. І саме Ісус одного дня дасть нам вічний мир, коли повернеться вдруге на землю (Об'явлення 21). А до того ми живемо в час розчарування та страждання, через що інколи втрачаємо надію, що Бог виконає Свою обіцянку. Несправедливість світу сповнює нас цинізмом. Саме в такі хвилини нам треба звести свої очі на Ісуса, нашого Доброго Пастиря, і нагадати собі, що через те, що Він віддав Своє життя за Своїх овець, ми одного дня зможемо «пробувати в оселі з Господом на вічні віки».

Молитва

Господи Ісусе, дякуємо Тобі за Твою любов і піклування про Своїх овець. Дякуємо, що віддав Своє життя на хресті, щоб ми могли мати мир і бути частиною Твоєї сім'ї. Під час цього посту допоможи нам знайти мир у Твоїй любові. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 26: Скарби народів

Огія 2:6-9

«Бо так промовляє Господь Саваот: Ще раз, а станеться це незабаром, і Я затрясу небо та землю, і море та суходіл!

І затрясу всіма народами, і прийдуть коштовності всіх народів, і наповню цей дім славою, говорить Господь Саваот.

Моє срібло й Моє золото, говорить Господь Саваот.

Більша буде слава цього останнього дому від першого, говорить Господь Саваот, і на цьому місці Я дам мир, говорить Господь Саваот».

Книгу Огія було написано для тих, хто повернувся з вавилонського заслання відбудувати храм Бога. Це було підбадьорення і заклик до відбудови, незважаючи на руїну та розруху, а також заклик вірити у часи труднощів та розчарування.

У віршах 6-9 Огій пророкує час, коли світ затрясється, як ніколи раніше. З певною іронією це мало бути підбадьоренням для людей, які були серед розрухи. Важко зрозуміти на перший погляд, але читаємо в Посланні до Євреїв: «що голос Його захитав тоді землю, а тепер обіцяв та каже: Ще раз захитаю не тільки землею, але й небом. А ще раз визначає заміну захитаного, як створеного, щоб zostалися ті, хто непохитний. Отож ми, що приймаємо царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом». (До Євреїв 12:26-28).

У серці пророцтва Огія усе творіння (вірш 6) та всі народи (вірш 7) затрясуться і «прийдуть коштовності всіх народів». Єврейське слово «коштовності» може бути як однією, так і множиною. Не лише скарби народів принесуть до дому Господнього, а й Сам Бог, найбільший скарб, буде в домі. Огій говорить, що лише коли світ затрясється, ми побачимо справжній скарб, який витримає все.

Коли трясеться ваш світ, чи трясетеся ви разом з ним, чи стоїте непорушно? Коли скарби вашого серця розчаровують вас, чи зневіряється ваше серце, чи ж тримається найбільшого скарбу на світі?

Молитва

Отче, допоможи нам триматися Твого незворушного царства, коли трясеться і руйнується весь наш світ. Допоможи пам'ятати те потрясіння, яке Ісус Христос пережив на хресті, а також пам'ятати, що цьогосвітні скарби минучі, але Ти є скарбом, для усіх народів. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 27: Прийдешній Цар

Захарія 9:9-10

«Радій вельми, о дочко Сіону, веселись, дочко Єрусалиму! Ось Цар твій до тебе гряде, справедливий і повний спасіння, покірний, і їде на ослі, і на молодім віслюкові, сині ослиці. І вигублю Я колесниці з Єфрема, і коня з Єрусалиму, і військовий лук знищений буде. І народам Він мир сповістить, а Його панування від моря до моря, і від Ріки аж до кінців землі».

У Стародавньому Близькому Сході цар в'їжджав у міста на бойовому коні, щоб показати свою військову міць, особливо, коли в'їжджав у щойно завойовані міста, де його могли сприймати неправомірним правителем і противитися йому. Винятком було, коли улюблений цар в'їжджав до власної столиці. Тоді він сідав на осла – доброзичливий цар.

Пророк Захарій говорить про день, коли Єрусалим зустріне свого царя. Він раз і назавжди розквітається з ворогом, чим дасть вічне спасіння та мир для всіх. Ця надія справжнього царя на осла змушувала натовп вигукувати до Ісуса, Який в'їжджав до Єрусалиму на ослі: «Осанна Сину Давида! Благословен, Хто йде в ім'я Господнє!»

Однак, згодом цей натовп перетворився на грізну юрбу, що вимагала крові: «Розпни Його!» – кричали вони. Ісус, якого спершу вітали як царя, тепер був під шквалом ненависного спротиву ворожих людей. Правдивий цар повернувся у свою столицю, яка його зрадила. Однак, Він все ще осідлав осла, а не бойового коня, та ввійшов з миром. Він виграв вирішальну битву за своїх зрадливих людей, впокоровившись перед їхньою жорстокістю – нашою жорстокістю, підтверджуючи нашу вину і даючи нам прощення у цій рішучій перемозі. Ворогом, якого здолав наш цар, були ми самі, а перемога, яку ми так довго чекали, була здобута життям нашого улюбленого царя. Але Він виконав усе. Радій вельми, о дочко Сіону, веселися, дочко Єрусалиму!

Молитва

Господи, ми радіємо і голосно звіщаємо, що Ти віддав Своє життя, щоб заплатити за наше віроломство. Прославляємо Тебе як нашого улюбленого царя, на якого так давно чекали. Прийди і царюй у наших серцях, у нашому житті та в нашому місті. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 28: Сум

Захарія 12:10-14

«А на Давидів дім та на єрусалимського мешканця Я виллю Духа милости та молитви. І будуть дивитись на Мене, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити, як голоситься за одним, і гірко заплачуть за Ним, як плачуть за первенцем. Того дня здійметься велике голосіння в Єрусалимі, як голосіння Гададріммона в Меїддонській долині.

І буде земля голосити, кожен рід окремо: окремо рід дому Давида, і окремо жінки їх, окремо рід дому Натана, й окремо жінки їх, окремо рід дому Левія, і окремо жінки їх, окремо рід Шім'ї, і окремо жінки їх. Усі роди, які позостали, кожен рід окремо, і окремо жінки їх».

Хоч ці слова написав Захарій, це були слова Господа. Але як таке може бути? Як Бог може сказати: «І будуть дивитись на Мене, Кого прокололи»? Чи може Бог бути пораним? Та ще більше спантеличують ці слова, бо як Бога можна «проколоти», тобто вбити? Іншими словами, чи може Бог померти?

Ісус Христос сповнив це пророцтво. Він був не лише повністю людиною, але й повністю Богом. Більше того, як і передбачало пророцтво, Ісус був «єдиною дитиною» та «первістком» Сином Отця (Івана 3:16). Він помер на хресті, Його прокололи: «та один з вояків списом бока Йому проколов, і зараз витекла звідти кров та вода». (Івана 19:34).

Пророцтво, однак, говорить більше. Написано, що ті, хто прокололи Його, сумуватимуть за Ним, бо Бог виллє на них «духа милості та молитви». Іншими словами Дух відкриє їхні очі, щоб вони побачили, що накоїли і яким потворним є їхній гріх. Цей сум буде всюди, але окремим: «І буде земля голосити, кожен рід окремо».

Частково це пророцтво здійснилось у день зіслання Святого Духа, на П'ятидесятницю. Петро сказав своїм слухачам: «Того, що був виданий певною волею та передбаченням Божим, ви руками беззаконників розп'яли та забили [Ісуса]». (Дії Апостолів 2:23). Почувши це, вони «серцем розжалобилися» і того дня спаслося 3000 людей (Дії Апостолів 2:37-41). Сьогодні це пророцтво все ще продовжує збуватися. Коли Дух сповнює нас благодаттю, ми сумуємо через смерть Ісуса, бо знаємо, що «Він був ранений за наші гріхи» (Ісая 53:5). У нашому смутку також радіємо, бо через Свою смерть Він «дав нам мир, Його ж ранами нас уздоровлено». (Ісая 53:5)

Молитва

Господи, визнаємо Тобі, що наші гріхи пробили Ісуса. Сумуємо і просимо Тебе вилити на нас Свого Духа милості та молитви. У смиренності радіємо, що Твоя любляча доброта ніколи не перестась, коли ми ще були грішниками, Христос помер за нас (до Римлян 5:8). В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 29: Агнець

Івана 1:29-34

«Наступного дня Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!

Це Той, що про Нього казав я: За мною йде Муж, що передо мною Він був, бо був перше, ніж я.

І не знав я Його; та для того прийшов я, хрестивши водою, щоб Ізраїлеві Він з'явився.

І свідчив Іван, промовляючи: Бачив я Духа, що сходив, як голуб, із неба, та зоставався на Ньому.

І не знав я Його, але Той, Хто хрестити водою послав мене, мені оповів: Над Ким Духа побачиш, що сходить і зостається на Ньому, це Той, Хто хреститиме Духом Святим.

І я бачив, і засвідчив, що Він Божий Син!»

У 22 розділі книги Буття Авраам взяв свого єдиного сина Ісаака до гори Морія, де Бог звелів Аврааму принести Ісаака в жертву. Коли Ісаак запитав батька: «Де ж ягня для жертви?», то Авраам відповів: «Бог Сам нагляне ягня для цілопалення». В останній момент Бог зупиняє Авраама і дає йому барана на жертву замість Ісаака.

Ісус є Агнцем, що Його Бог дав за всі гріхи. Аврааму не потрібно було приносити свого сина в жертву, бо Бог обрав пожертвувати Своїм Сином, щоб відкупити наші гріхи. Через це Бог бачить нас такими, як і Свого Сина, коли Іван побачив Духа, що сходив з неба на Ісуса. Він усіх нас називає улюбленими синами, яких Він вподобав (Матвія 3:17).

Нам більше не потрібно жити у тривозі, намагаючись виправдати себе. Наше виправдання у Христі, досконалому, безгрішному Божому Агнці, Який забрав на Себе гріхи світу.

Молитва

Боже, Отче наш, дякуємо Тобі, що Ти зробив нас Своїми улюбленими синами, яких Ти вподобав. Молимося, щоб Ти дав нам зрозуміти істину, і не потрібно більше заробляти наше спасіння, а можемо безкоштовно прийняти його і знайти спокій в Ісусі Христі, бездоганному Агнцю. Дай нам розуміння глибини жертви, яку було принесено, щоб відкупити наш гріх, щоб ми більше любили Тебе і раділи з того, ким будемо у майбутньому з Тобою в раю. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 30: Піст

Матвія 4:1-11

«Потому Ісус був поведений Духом у пустиню, щоб диявол Його спокушав.

І постив Він сорок день і сорок ночей, а вкінці зголоднів.

І ось приступив до Нього спокусник, і сказав: Коли Ти Син Божий, скажи, щоб каміння це стало хлібами!

А Він відповів і промовив: Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих.

Тоді забирає диявол Його в святе місто, і ставить Його на наріжника храму,

та й каже Йому: Коли Ти Син Божий, то кинься додолу, бо ж написано: Він накаже про Тебе Своїм Анголом, і вони на руках понесуть Тебе, щоб об камінь коли не спіткнув Ти Своєї ноги.

Ісус відказав йому: Ще написано: Не спокушуй Господа Бога свого!

Знов диявол бере Його на височезную гору, і показує Йому всі царства на світі та їхню славу,

та й каже до Нього: Це все Тобі дам, якщо впадеш і мені Ти поклонишся!

Тоді каже до нього Ісус: Відійди, сатано! Бож написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому!

Тоді позоставив диявол Його. І ось Ангели приступили, і служили Йому».

Тут читаємо про три спокуси, якими сатана спокушав Ісуса, кожна з яких все більш значима: їжею, Його ж надприродною силою та намаганням переконати Його використати політичну вагу для встановлення Божого Царства. У цій третій спокусі сатана спокушає Ісуса оминати хрест. Диявол готовий віддати всіх і все, аби тільки Ісус поклонився йому замість Бога. Кожного разу Ісус захищався словами з Писання – «мечем Духа» (до Ефесян 6:17).

Ці спокуси прийшли до Ісуса після Його хрещення. Одразу після помазання Ісуса на Його служіння, Дух повів Його у пустелю, «щоб диявол Його спокушав», де Він постив 40 днів і ночей. Піст Ісуса нагадує нам про Мойсея, який також постив 40 днів і ночей на горі Синай, де Бог дав йому десять заповідей. Тут бачимо, що Ісус є новим Мойсеєм, Який прийшов виконати Закон, даний Мойсею.

Молитва

Дорогий Боже, прославляємо Тебе, що Ти знаєш, що таке спокуса. Дякуємо, що ти показуєш нам, як протистояти спокусі та дякуємо Тобі, що перетерпів страждання на хресті та виконав Закона замість нас. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 31: Прокажений

Марка 1:40-45

«І приходить до Нього прокажений, благає Його, і на коліна впадає та й каже Йому: Коли хочеш, Ти можеш очистити мене! І змилюсь Він, простяє руку Свою, і доторкнувся до нього, та й каже йому: Хочу, будь чистий! І проказа зійшла з нього хвили тієї, і чистим він став. А Він, погрозивши йому, зараз вислав його, і йому наказав: Гляди, не оповідай нічого нікому. Але йди, покажися священникові, і принеси за своє очищення, що Мойсей заповів, їм на свідоцтво. А він, вийшовши, став багато оповідати й говорити про подію, так що Він не міг явно ввійти вже до міста, але перебував віддалік по самотніх місцях. І сходилися звідусюди до Нього».

Захворіти на проказу було найтрагічнішим, що могло статися з людиною в Стародавньому світі. Коли до прокаженого наближались люди, то він повинен був кричати: «Нечистий, нечистий!» Тому перехожі трималися подалі від нього. Прокажений змушений був жити «самотньо поза табором», щоб зменшити ризик поширення хвороби (Левит 13:45-46). Бути прокаженим – це постійна ізоляція та приниження.

Тоді прийшов Ісус і змінив усе. В Євангеліях часто читаємо про зустрічі Ісуса з прокаженими. Він йшов до них і вони до нього. Він ставився до них з повагою та лагідністю, навіть робив немислиме: торкався їх, щоб очистити. Ісус цілював прокажених.

Багато дослідників Біблії звертали увагу на зв'язок між фізичним проявом прокази і гріховним станом душі. Гріх у наших серцях відокремлює нас як від Бога, так і від людей. Можемо пробувати приховати чи видалити його, але плями від гріха все ще залишатимуться. Як і леді Макбет безуспішно намагалася вивести пляму словами: «Зникай, проклята плямо!» Ми нечисті і знаємо про це.

Добра новина Євангелія в тому, що Ісус – чиста людина, Яка може очистити нас. Коли Він торкнувся прокаженого, то не заразився проказою. Напрочуд, – прокажений очистився. Тим, хто безуспішно намагається позбавитися гріха, треба дозволити, щоб Ісус доторкнувся до них. Як і прокажений в цій історії, будьмо невимовно вдячними, вільно розповідаючи про нашу дивовижну зустріч з Тим, Хто очистив нас.

Молитва

Небесний Отче, дякуємо Тобі за Твого Сина, Який очищує все, до чого торкається. Через Свою благодать торкнися наших сердець і дій сьогодні та щодня. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 32: Перелюбниця

Івана 8:1-11

«Ісус же на гору Оливну пішов. А над ранком прийшов знов у храм, і всі люди збігались до Нього. А Він сів і навчав їх. І ось книжники та фарисеї приводять до Нього в перелюбі схоплену жінку, і посередині ставлять її, та й говорять Йому: Оцю жінку, Учителю, зловлено на гарячому вчинку перелюбу... Мойсей же в Законі звелів нам таких побивати камінням. А Ти що говориш? Це ж казали вони, Його спокушуючи, та щоб мати на Нього оскарження. А Ісус, нахилившись додолу, по землі писав пальцем... А коли ті не переставали питати Його, Він підвівся й промовив до них: Хто з вас без гріха, нехай перший на неї той каменем кине!... І Він знов нахилився додолу, і писав по землі... А вони, це почувши й сумлінням докорені, стали один по одному виходити, почавши з найстарших та аж до останніх. І зоставсь Сам Ісус і та жінка, що стояла всередині... І підвівся Ісус, і нікого, крім жінки, не бачивши, промовив до неї: Де ж ті, жінко, що тебе оскаржали? Чи ніхто тебе не засудив? А вона відказала: Ніхто, Господи... І сказав їй Ісус: Не засуджую й Я тебе. Іди собі, але більш не гріши!»

Закон був непорушним: «Коли буде знайдений хто, що лежить із заміжною жінкою, то помруть вони обоє». (Повторення Закону 22:22). Згідно з Законом книжники та фарисеї прийшли до Ісуса з жінкою, спійманою на перелюбі, щоб каменувати її. А де ж був чоловік? Їм до нього було байдуже. Бо насправді не про Закон дбали вони. Вони хотіли випробувати Ісуса.

Однак Ісуса не обдурити. Він сказав їм: «Хто з вас без гріха, нехай перший на неї той каменем кине». Звісно, що Ісус не вносив поправки до судової системи, бо так жоден злочинець не був би засуджений, якби суддя не був би безгрішним. Але Ісус вкотре повторював одну річ, яку часто говорив фарисеям та книжникам. Він казав: «Ідіть же, і навчіться, що то є: Милості хочу, а не жертви». (Матвія 9:13; Матвія 12:1-8; Івана 7:21-23). Іншими словами Він їм вказував, що вони упустили найважливішу частину Закону – любов (Матвія 22:34-40; Матвія 7:12; до Галатів 5:14). І хочвидалось, що вони зацікавлені у дотриманні Закону, насправді ж порушували його, бо не діяли з любові, благодаті, смиренності та співчуття.

Тому вони відійшли. А Ісус сказав до жінки: «Не засуджую й Я тебе. Іди собі, але більш не гріши». Він не сказав: «Твій гріх не має значення». Натомість Він сказав: «Я Сам даю тобі праведність через любов і благодать. Тому не гріши, не через страх покарання, але тому, що тебе торкнулася і спасла благодать».

Молитва

Господи, підносимо ім'я Ісуса, бо Його праведність очистила нас лише через благодать! Тому, хоч ми й намагаємося уникати гріха, дай нам жадати святості через усвідомлення, що ми були спасенні благодаттю. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 33: Покликання

Луки 9:18-27

«І сталося, як насамоті Він молився, з Ним учні були. І спитав Він їх, кажучи: За кого Мене люди вважають? Вони ж відповіли та сказали: За Івана Христителя, а ті за Іллю, а інші, що воскрес один із давніх пророків. А Він запитав їх: А ви за кого Мене маєте? Петро ж відповів та сказав: За Христа Божого! Він же їм наказав, і звелів не казати нікому про це. І сказав Він: Синові Людському треба багато страждати, і Його відцураються старші, і первосвященники, і книжники, і буде Він убитий, але третього дня Він воскресне! А до всіх Він промовив: Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде. Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто ради Мене згубить душу свою, той її збереже. Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але занапастить чи згубить себе? Бо хто буде Мене та Моєї науки соромитися, того посоромиться також Син Людський, як прийде у славі Своїй, і Отчій, і святих Анголів. Правдиво ж кажу вам, що деякі з тут-о приявних не скуштують смерти, аж поки не побачать Царства Божого».

Після днів і ночей проведених з Ісусом, будучи очевидцем Його слів та вчинків, Петро нарешті зміг визнати, що Ісус є Христос (*тобто месія*), обіцяний від Бога. Інші ж були не такими впевненими у своїй вірі, вважаючи, що Ісус є пророком. Але що більше люди ходили за Ним, то сильніше пересвідчувалися, що Він не просто посланець, а саме послання. Після того, як Петро визнав свою віру, Ісус намагався пояснити їм Свою місію і що означає бути Його послідовником. Але Ісус був не таким Месією, як вони собі уявляли, а слідувати за Ним також означало зовсім інше.

Ісус чітко заявляє усім, хто захоче піти за Ним, що вірність Йому означає відмову від самого себе, беручи свій щоденний хрест і йдучи за Ним. Як тоді, так і зараз, ці слова є важкими. Ми живемо в суспільстві, яке вчить нас прославляти себе і шукати зручностей, контролю та задоволення в житті понад усе. Відмовитися від себе і шукати Бога здається наче смертний вирок, але до цього закликає нас Ісус. Він говорить нам, що слідувати за Ним означає позбавитися зручностей у житті та бути готовим витерпіти страждання і відчуження. Але це також обіцянка, що ми ставатимемо як Він. Ісус закликає нас втратити своє життя, щоб знайти справжнє і вічне життя в Ньому. Чи чуєте, як Він кличе вас? Чи готові ви відмовитися від себе, взяти свій хрест, щоб іти за Ним? Чи довіряєте ви, що Він поведе вас до життя?

Молитва

Дорогий Боже, дякуємо Тобі, що Ти виявив нам Свого Сина Ісуса Христа, Спасителя, Якого всі потребуємо. Дай нам необхідної благодаті, щоб слідувати за Тобою. Ти Один є достойний, щоб присвятити Тобі наші життя. Допоможи нам у цьому. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 34: Передбачення

Івана 12:20-33

«А між тими, що в свято прийшли поклонитись, були й деякі євреї. І вони підійшли до Пилипа, що з Віфсаїди Галілейської, і просили його та казали: Ми хочемо, пане, побачити Ісуса. Іде Пилип та Андрієві каже; іде Андрій і Пилип та Ісусові розповідають. Ісус же їм відповідає, говорячи: Надійшла година, щоб Син Людський прославивсь. Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помере, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе. Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі, збереже її в вічне життя. Як хто служить Мені, хай іде той за Мною, і де Я, там буде й слуга Мій. Як хто служить Мені, того пошанує Отець. Затривожена зараз душа Моя. І що Я повім? Заступи Мене, Отче, від цієї години! Та на те Я й прийшов на годину оцю... Прослав, Отче, Ім'я Своє! Залунав тоді голос із неба: І прославив, і знову прославлю! А народ, що стояв і почув, говорив: Загріміло! Інші казали: Це Ангел Йому говорив! Ісус відповів і сказав: Не для Мене цей голос лунав, а для вас. Тепер суд цьому світові. Князь світу цього буде вигнаний звідси тепер. І, як буду піднесений з землі, то до Себе Я всіх притягну. А Він це говорив, щоб зазначити, якою то смертю Він має померти».

Багато описано про останні шість днів життя Ісуса у Євангелії від Івана. У 12 розділі Ісус передбачає, «якою смертю Він помере» – князь світу цього буде вигнаний звідси тепер, Ісус же буде піднесений з землі, і приведе до Себе людей зі всього світу (вірш 32). Але тут Він знову повторює нелегку долю тих, хто послідує за Ним, стануть Його учнями.

Від ранніх днів свого служіння, Ісус говорив про «годину» – час, коли Він змушений буде перетерпіти страждання та смерть за гріхи світу. Але через це приниження Ісус дивно випромінює «славу» Бога людям. Бог «прославляє Своє ім'я» не лише через земне служіння Христа, а й через Його смерть. Іван провіщає це, говорячи: «і ми бачили славу Його, повного благодаті та правди». (Івана 1:14).

Дивовижним є факт, що ми зустрічаємо також і людського Ісуса, Який чесно визнає, що «затривожилася Моя душа» (вірш 27), бо Він знає, що далі станеться. Це неймовірний образ людини, покинутої Богом перед лицем жахливого гріха, знаючи, що Божа слава є найважливішою.

Зерна живі, але їм треба померти, щоб відродитися. Вони несуть в собі майбутнє життя. З першого погляду смерть Христа для світу здається поразкою, але через Свою смерть Ісус зміг «привести до слави багатьох» (до Євреїв 2:10). Багато послідовників Христа заплатили своїм життям за те, що слідували за Ісусом. Тертуліан, ранньохристиянський письменник, зауважує: «Кров мучеників – це насіння церкви». Учні Христа повинні «померти» для себе, щоб знайти «живу надію» (1 Петра 1:3-5) у Христі. Дітріх Бонхеффер сказав: «Коли Христос кличе когось, то велить йому прийти і померти».

Молитва

Воскреслий Господи, Ти полюбив нас так сильно, що помер, щоб спасти нас від гріха. Ми молимося, щоб це давало нам смирення та бажання прославляти Тебе завжди, давало нам впевненість жити згідно з Твоєю люблячою волею. У Своєму милосерді зроби так Боже. Молимося в Твоє ім'я, амінь.

День 35: Помазання

Марка 14:3-9

«Коли ж Ісус був у Віфанії, у домі Симона, на проказу слабого, і сидів при столі, підійшла одна жінка, алябастрову пляшечку маючи щирого нардового дуже цінного мира. І розбила вона алябастрову пляшечку, і вилила миро на голову Йому! А дехто обурювались між собою й казали: Нащо таке марнотратство на миро? Бо можна було б це миро продати більше, як за три сотні динаріїв, і вбогим роздати. І нарікали на неї. Ісус же сказав: Залишіть її! Чого прикрість її робите? Вона добрий учинок зробила Мені. Бо вбогих ви маєте завжди з собою, і коли схочете, можете їм робити добро, Мене ж не постійно ви маєте. Що могла, те зробила вона: заздалегідь намастила Моє тіло на похорон... Поправді кажу вам: де тільки ця Євангелія проповідувана буде в цілому світі, на пам'ятку їй буде сказане й те, що зробила вона»!

«Яке марнотратство!» – Так говорили про жінку, яка використала дорогі пахощі, щоб помазати Ісуса. Однак Ісус не розділяє такого обурення людей. І хоч гроші, які можна було торгувати за це миро, могли піти на багато добрих справ, Ісус вважає, що та жінка вчинила правильно. Чому? Бо це був вчинок поклоніння. Життя починається саме з поклоніння.

Якщо поклонятися хибним речам, то все інше піде шкереберть. Але якщо поклонятися живому Богові, Який віддав Себе за нас у жертві Ісуса, то отримаємо новий сенс життя і все інше підкориться йому. Віддавши своє життя Ісусові, зміниться наш характер, що й дозволить нам піклуватися про бідних.

Не треба вважати, що Ісус тут применшує необхідність допомоги вбогим. Він навпаки цитує слова з книги Повторення Закону 15, де йдеться про невимовну щедрість до бідних. Але наше серце буде здатне на таку щедрість лише через поклоніння Богові. Поставте Бога на перше місце у вашому житті, Єдиного, Який вартує поклоніння і ви побачите, як зміниться ваше життя та служіння для світу.

Молитва

Господи, занадто часто я поклоняюся хибним речам. Допоможи мені побачити, що мені треба «витрачати» своє життя на Тебе і лише тоді я зможу творити добро у Твоєму світі. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 36: Очищення

Марка 11:15-19

«І прийшли вони в Єрусалим. А як Він у храм увійшов, то став виганяти продавців і покупців у храмі, і поперевертав столи грошомінам та ослони продавцям голубів. І Він не дозволяв, щоб хто річ яку носив через храм. І Він їх навчав і казав їм: Хіба не написано: Дім Мій буде домом молитви в народів усіх, ви ж із нього зробили печеру розбійників! І почули це первосвященики й книжники, і шукали, як Його погубити, бо боялись Його, увесь бо народ дивувався науці Його. А як пізно ставало, вони поза місто виходили».

Щороку на Пасху тисячі євреїв звідусіль приходили для того, щоб принести жертви до храму в Єрусалимі. Багатьом треба було далеко подорожувати, тому багато з них купували тварин для жертв уже в Єрусалимі, щоб не тягнути їх увесь цей шлях та щоб не поранити, бо це вже була негідна жертва. Проте цей ринок влаштували в дворі Храму, що було місцем поклоніння для поган. Тому на Пасху в Єрусалимі у дворі храму було багато худоби, продавців та міняйлів, які обмінювали валюту.

Коли Ісус це побачив, то розлютився так сильно, що поперевертав столи торгашів. Але чому? Хіба торгаші не допомагали паломникам поклонятися Богові? Можливо, але вони робили це за рахунок богобійних людей з інших народів, вважаючи їхнє поклоніння не важливим. Назвавши їх «розбійниками» Ісус міг мати на увазі їхню зажерливість і те, як вони обдирали людей на святому місці.

Але й відбувається ще щось. У схожій історії, де Ісус проявив свій гнів до торгашів у храмі, в Ісуса запитали чи не подасть Він їм якийсь знак влади. Він же відповів: «Зруйнують цей храм, і за три дні Я поставлю його!» (Івана 2:19). Але говорив Він не про будівлю, «Він говорив про храм тіла Свого». (Івана 2:21). Іншими словами, коли Він помер, то храм і вся його система: священики, жертви, слава – усе померло разом із ним, бо Він був Пасхальним Агнцем, Первосвящеником і найбільшою славою. А коли у храмі розірвалася завіса (Марка 15:38), то перешкода між Богом та людьми була зруйнована. Ісус став «домом молитви для всіх народів». Зараз не має потреби здійснювати паломництво до Єрусалиму, щоб поклонятися. Поклоніння більше не залежить від місця, а від серця людини. Ісус є храмом. Там ми зустрічаємося з Богом.

Молитва

Господи, ми поклоняємося Ісусові, Який є останньою жертвою, священиком, славою та храмом. Нехай ми з'єднаємося з Ним, щоб любити Його ім'я і бути Його слугами. Нехай усі народи, близькі та далекі, з'єднаються у поклонінні та в молитві. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 37: Змова

Матвія 26:1-5, 14-25

«І сталося, коли закінчив Ісус усі ці слова, Він сказав Своїм учням: Ви знаєте, що через два дні буде Пасха, і Людський Син буде виданий на розп'яття. Тоді первосвященники, і книжники, і старші народу зібралися в домі первосвященника, званого Кайяфою, і радилися, щоб підступом взяти Ісуса й забити. І вони говорили: Та не в свято, щоб була колотнеча в народі не сталась.

Тоді один із Дванадцятьох, званий Юдою Іскаріотським, подався до первосвященників, і сказав: Що хочете дати мені, і я вам Його видам? І вони йому виплатили тридцять срібняків. І він відтоді шукав слушного часу, щоб видати Його. А першого дня Опрісноків учні підійшли до Ісуса й сказали Йому: Де хочеш, щоб ми приготували пасху спожити Тобі? А Він відказав: Ідіть до такого то в місто, і перекажіть йому: каже Вчитель: час Мій близький, справляю Пасху з Своїми учнями в тебе. І учні зробили, як звелів їм Ісус, і зачали пасху готувати. А коли настав вечір, Він із дванадцятьма учнями сів за стіл. І, як вони споживали, Він сказав: Поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене... А вони засмутилися тяжко, і кожен із них став питати Його: Чи не я то, о Господи? А Він відповів і промовив: Хто руку свою вмочить у миску зо Мною, той видасть Мене. Людський Син справді йде, як про Нього написано; але горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина! Було б краще йому, коли б той чоловік не родився! Юда ж, зрадник Його, відповів і сказав: Чи не я то, Учителю? Відказав Він йому: Ти сказав»...

Навіть коли життя Ісуса висіло на волоску, Він поводив Себе дуже виважено. Він передбачив Свій арешт та розп'яття до того, як релігійні лідери змовилися проти Нього. Він знав, що Юда, один з Його довірених апостолів, зрадить Його. Як, напевно, тривожно було для Юди знати, що Ісус бачить його наскрізь. Хоч люди створюють різні схеми та змови, лише Божий план буде втілено. Ніщо не може завадити планам Бога. А Божий план був таким, щоб Ісус, Син Людський, був виданий на розп'яття. Його остання вечеря на Пасху була символом мети Ісусової смерті. Пасха – це було щорічне святкування виходу єврейського народу з єгипетського рабства. Смерть Ісуса стає новою Пасхою. Ті, що довіряють Йому, переживають справжній вихід з рабства – рабства гріха. Як наслідок, вони мають радість, живучи у свободі Його вічної любові.

Коли здається, що життя йде шкереберть, то утішенням будуть думки про останні години Ісусового життя. Хоч люди змовилися проти Нього і виконали свою змову, проте не вдалося їм подолати верховний план Бога. Це велике утішення знати, що Божому плану ніщо не перешкодить. Усе, що стається, – під Його контролем. Дивлячись на Ісуса, особливо на Його смерть за нас, розуміємо, яким є найбільший план Бога: щоб через Ісусову смерть ми отримали життя, щоб через Його пролиту кров за нас, вийшли з рабства гріха до вільного життя у Його любові.

Молитва

Дорогий Боже, дякую, що Ти контролюєш наше життя, особливо, коли ми стривожені, чи коли все йде шкереберть. Зосередь нас на Тому, Хто є центром Твого плану від початку світу. Дай нам через Святого Духа довіряти Христу у прощенні наших гріхів, щоб ми щоденно жили у свободі Твоєї любові, усім серцем присвячені Тобі. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 38: Омиття

Івана 13:1-15

«Перед святом же Пасхи Ісус, знаючи, що настала година Йому перейти до Отця з цього світу, полюбивши Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх. Під час же вечері, як диявол уже був укинув у серце синові Симона Юді Іскаріотському, щоб він видав Його, то Ісус, знаючи те, що Отець віддав все Йому в руки, і що від Бога прийшов Він, і до Бога відходить, устає від вечері, і здійснює одяг, бере рушника й підперізується. Потому налив Він води до вмивальниці, та й зачав обмивати ноги учням, і витирати рушником, що ним був підперезаний. І підходить до Симона Петра, а той каже Йому: Ти, Господи, митимеш ноги мені? Ісус відказав і промовив йому: Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш. Говорить до Нього Петро: Ти повік мені ніг не обмиєш! Ісус відповів йому: Коли Я не вмю тебе, ти не матимеш частки зо Мною. До Нього проказує Симон Петро: Господи, не самі мої ноги, а й руки та голову! Ісус каже йому: Хто обмитий, тільки ноги обмити потребує, бо він чистий увесь. І ви чисті, та не всі. Бо Він знав Свого зрадника, тому то сказав: Ви чисті не всі. Коли ж пообмивав їхні ноги, і одяг Свою Він надів, засів знову за стіл і промовив до них: Чи знаєте ви, що Я зробив вам? Ви Мене називаєте: Учитель і Господь, і добре ви кажете, бо Я є. А коли обмив ноги вам Я, Господь і Вчитель, то повинні й ви один одному ноги вмивати. Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив».

У цьому несподіваному вчинку омивання ніг, Ісус виявив природу Божественної любові. Любов – це не те, що робить Ісус. Любов – це Він Сам.

Часто, коли ми думаємо про любов до когось, то маємо на увазі певні вчинки. І запитуємо себе: «Що можна зробити, щоб виявити свою любов?» Але Ісусовий несподіваний вчинок ставить нам запитання: «Хто я?» Ми недосконалі у своїй любові. Якщо дивимося на себе, як на сиріт, а не як на Божих дітей, то це обмежить нашу щедрість до ближніх, бо піклуватимемося лише про себе. А, якщо думатимемо про себе, як про праведних, то також обмежуватимемо себе, бо наша гордість не дозволить нам служити іншим, тим, хто «недостойний».

Але коли ми дивимося на Ісуса, то знаходимо прекрасну свободу у служінні іншим, яка ґрунтується на тому, ким Він є: «Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина». (До Филип'ян 2:6-7). Ісус міг служити іншим у такий чудовий спосіб, бо знав, що Отець полюбив Його вічною любов'ю. Те саме серце, яке омивало ноги апостолам, згодом повело Його на хрест. Через Христа маємо особливий доступ і безпеку від Отця, тому стаємо вільними служити ближнім з невичерпного джерела любові.

Молитва

Небесний Отче, щодня забуваємо ким ми є у Христі і яка благодать огортає наше життя. Наша любов обмежена, бо не приймаємо усієї істини ким Ти вчинив нас. Допоможи нам жити як Твоя дитина, щоб наша любов черпала з Твого бездонного джерела. Дай нам служити нашим ближнім з необмеженої любові. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 39: Хрест

Івана 19:1-37

«От тоді взяв Ісуса Пилат, та й звелів збичувати Його. Вояки ж, сплівши з терну вінка, Йому поклали на голову, та багрянницю наділи на Нього, і приступали до Нього й казали: Радій, Царю Юдейський! І били по щоках Його... Тоді вийшов назовні ізнову Пилат та й говорить до них: Ось Його я виводжу назовні до вас, щоб ви переконались, що провини ніякої в Нім не знаходжу. І вийшов назовні Ісус, у терновім вінку та в багряннім плащі. А Пилат до них каже: Оце Чоловік! Як зобачили ж Його первосвященики й служба, то закричали, говорячи: Розіпни, розіпни! Пилат каже до них: То візьміть Його ви й розіпніть, бо провини я в Нім не знаходжу! Відказали юдеї йому: Ми маємо Закона, а за Законом Він мусить умерти, бо за Божого Сина Себе видавав! Як почув же Пилат оце слово, налякався ще більш, і вернувся в преторій ізнову, і питає Ісуса: Звідки Ти? Та Ісус йому відповіді не подав. І каже до Нього Пилат: Не говориш до мене? Хіба ж Ти не знаєш, що маю я владу розп'ясти Тебе, і маю владу Тебе відпустити? Ісус відповів: Нащо Мною ти жадної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було; тому більший гріх має той, хто Мене тобі видав... Після цього Пилат намагався пустити Його, та юдеї кричали, говорячи: Якщо Йогопустиш, то не кесарів приятель ти! Усякий, хто себе за царя видає, противиться кесареві. Як почув же Пилат оце слово, то вивів назовні Ісуса, і засів на суддеве сидіння, на місці, що зветься літостротон, по-гебрейському ж гаввата. Був то ж день Приготовлення Пасхи, година була близько шостої. І він каже юдеям: Ось ваш Цар! Та вони закричали: Геть, геть із Ним! Розіпни Його! Пилат каже до них: Царя вашого маю розп'ясти? Первосвященики відповіли: Ми не маєм царя, окрім кесаря! Ось тоді він їм видав Його, щоб розп'ясти... І взяли Ісуса й повели... І, нісши Свого хреста, Він вийшов на місце, Череповищем зване, по-гебрейському Голгофа. Там Його розп'яли, а з Ним разом двох інших, з одного та з другого боку, а Ісуса всередині. А Пилат написав і написа, та й умістив на хресті. Було ж там написано: Ісус Назарянин, Цар Юдейський. І багато з юдеїв читали цього написа, бо те місце, де Ісус був розп'ятий, було близько від міста. А було по-гебрейському, по-грецькому й по-римському написано. Тож сказали Пилатові юдейські первосвященики: Не пиши: Цар Юдейський, але що Він Сам говорив: Я Цар Юдейський. Пилат відповів: Що я написав написав! Розп'явши ж Ісуса, вояки взяли одіж Його, та й поділили на чотири частині, по частині для кожного вояка, теж і хітона. А хітон був не шитий, а витканий цілий відверху. Тож сказали один до одного: Не будемо дерти його, але жереба киньмо на нього, кому припаде. Щоб збулося Писання: Поділили одіж Мою між собою, і метнули про шату Мою жеребка. Вояки ж це й зробили... Під хрестом же Ісуса стояли Його мати, і сестра Його матері, Марія Клеопова, і Марія Магдалина. Як побачив Ісус матір та учня, що стояв тут, якого любив, то каже до матері: Оце, жоно, твій син! Потім каже до учня: Оце мати твоя! І з тієї години той учень узяв її до себе. Потім, знавши Ісус, що вже все довершилось, щоб збулося Писання, проказує: Прагну! Тут стояла посудина, повна оцту. Вояки ж, губку оцтом наповнивши, і на тростину її настромивши, піднесли до уст Його. А коли Ісус оцту прийняв, то промовив: Звершилось!... І, голову схиливши, віддав Свого духа... Був же день Приготовлення, тож юдеї, щоб тіла на хресті не зосталися в суботу, був бо Великдень тієї суботи просили Пилата зламати голінки розп'ятим, і зняти. Тож прийшли вояки й поламали голінки першому й другому, що розп'ятий з Ним був. Коли ж підійшли до Ісуса й побачили, що Він уже вмер, то голінок Йому не зламали, та один з вояків списом бока Йому проколов, і зараз витекла звідти кров та вода. І самовидець засвідчив, і правдиве свідоцтво його; і він знає, що правду говорить, щоб повірили й ви, а це сталося тому, щоб збулося

Писання: Йому кості ламати не будуть! І знов друге Писання говорить: Дивитися будуть на Того, Кого прокололи».

Перечитайте це ще раз, повільніше, молитовно прокручуючи події в голові. Що ви бачите, чуєте та відчуваєте у кожному епізоді цієї історії? Що це все означає для вас? Дозвольте Святому Духові промовляти до вас сьогодні через історію смерті Христа.

Молитва

Господи Ісусе, через наші гріхи Ти пішов на хрест. Там ми побачили нашого Царя. Там Ти звершив наше відкуплення. Там ми дивилися на Того, Кого прокололи. Там Ти викупив нас. Дякуємо за Твою невимовну любов. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

День 40: Гріб Господній

Матвій 27:57-66

«А коли настав вечір, то прийшов муж багатий із Ариматеї, на ім'я Йосип, що й сам був навчався в Ісуса. Він прийшов до Пилата й просив тіла Ісусового. Пилат ізвелів тоді видати. І взяв Йосип Ісусове тіло, обгорнув його плащаницею чистою, і поклав його в гробі новому своїм, що був висік у скелі. До дверей гробових привалив він великого каменя, та й відійшов. Була ж там Марія Магдалина та інша Марія, що сиділи насупроти гробу. А наступного дня, що за п'ятницею, до Пилата зібралися первосвященники та фарисеї, і сказали: Пригадали ми, пане, собі, що обманець отой, як живий іще був, то сказав: По трьох днях Я воскресну. Звели ж гріб стерегти аж до третього дня, щоб учні Його не прийшли, та й не вкрали Його, і не сказали народові: Він із мертвих воскрес! І буде остання обмана гірша за першу... Відказав їм Пилат: Сторожу ви маєте, ідіть, забезпечте, як знаєте. І вони відійшли, і, запечатавши каменя, біля гробу сторожу поставили».

Головна суть християнської віри – це те, що Ісус Христос воскрес із мертвих. Спокусливо нам перестрибнути зі страждальних подій п'ятниці одразу до радісної новини неділі, однак євангелист Матвій зупиняє нас перед тишею Господнього гробу.

Багато намагалися зруйнувати надію християнства, говорячи, що Ісус насправді не помирав, що апостоли вкрали Його тіло, щоб вигадати історію про воскреслого Месію. Але свідчення Матвія незаперечні: він описує реальну смерть, спокій у гробі і те, що потім відбулося, даючи неймовірну надію.

Римляни дуже суворо ставилися до виконання смертної кари, особливо стосовно злочинців, звинувачених у зраді. Той факт, що Йосип міг отримати дозвіл забрати тіло Ісуса означав, що кати були впевнені у Його смерті. Євреї у Старому Завіті закладали гроби злочинців купами каміння, як знак того, що нема життя за могилою. Той великий камінь, яким закрили вхід до гробниці Ісуса, означав, що немає життя всередині. У гробі було незворушно, темно і тихо.

Це все мало бути нашою долею та долею всього людства. Але надіємося на Того, Хто спустився в могилу замість нас. У Ньому ми маємо частку в новому світі, який створює Бог. Це надія, що в Ісусі можемо мати нове життя. Матвій описує могилу як тиху і незворушну, але ця тиша протриває всього лише ще один день.

Молитва

Отче наш, нагадай нам, що темрява гробу Господнього розсіється світлом третього дня. В ім'я Ісуса Христа, амінь.